KOMMUNISTI

№ 6 (66)
v. 1930. Kesäkuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOTE: LENINGRAD. Poltavskaja 12. K/O KIRJA, puh. 173-11.

XV:stä XVI:een puoluekokokoukseen.

Kaksi ja puoli vuotta, jotka ovat kuluneet NKP(b):n XV edustajakokouksesta, on tärkeämerkityksellinen aika sosialistisen vallankumouksen historiassa. Tänä aikana on tapahtunut suuria luokkavoimien muutoksia SSSR:ssä, muuttunut niiden asema kansainvälisellä rintamalla, laskettu uudet, lujat perustat sosialismin rakennukselle SSSR:ssä, lujittunut uusilla, entistä vahvemmilla siteillä proletariaatin liitto talonpoikaiston perusjoukon kanssa, kehittynyt uusissa yhä kärkevimmissä muodoissa taistelu kapitalististen voimien jätteitä vastaan, jotka taistelevat epätoivoisesti voitokkaasti hyökkäävää sosialismia vastaan, kasvanut ennenkuulumattomasti työtätekevien aktiivisuus, syntynyt uusia muotoja ja metodeja miljoonaisten joukkojen osallistumisessa sosialistiseen rakennustyöhön.

Tämä aika on täynnänsä mitä rikkaimpia kokemuksia luokkataistelusta ja sosialistisesta rakennustyöstä.

XIV ja XV edustajakokouksissa määritteli puolue työnsä perusľinjat sosialismin rakentamisen kaudelle. XIV edustajakokous kokoontui aikana, jolloin SSSR:ssä ryhdyttiin sosialistiseen rekonstruktsiointiin (uudestirakentamiseen); tämä edustajakokous loi linjan SSSR:n industrialisoimiseksi (teollistuttamiseksi), joka industrialisoiminen on ensimäinen ja tärkein ehto sosialistisessa rekonstruktsioinnissa. XV edustajakokous kokoontui aikana, jolloin Neuvostomaa oli kulkenut sosialistisen rekonstruktsioinnin ensimäisen alkuetapin läpi, jolloin tulivat näkyviin ensimäiset saavutukset industrialisoinnissa, sosialististen resurssien (aineellisten varojen) huomattava kasaantuminen, mutta samalla aikana, jolloin teollisuuden ja kaupunkien myrskyisästi kasvaessa yhä terävämmin alkoi tuntua maaseudun takapajuisuus, sen pikkuporvarillinen perusrakenne, jonka pohjalla kapitalismi kokosi voimiaan, siitä huolimatta vaikkakin sitä oli rajoitettu ja puristettu. Tämän takapajuisuuden osoittimena oli maatalouden hidas ja horjuva nousu, mikä oli räikeässä ristiriidassa teollisuuden kasvun kanssa. XV edustajakokous asetti puolueen tehtäväksi kollektivisoinnin, toisen tärkeimmän tehtävän sosialistisessa rekonstruktsioinnissa, joka on perusrengas pikkutalonpoikaistalouden suuntaamisessa sosialistisille raiteille.

Nyt XVI edustajakokouksen aattona on jo tullut näkyviin rekonstruktsiointikauden peruspiirteet. Miljoonaisia joukkoja johtaen on puolue vienyt XIV ja XV edustajakokousten päätökset syvälle käytännölliseen elämään. Se johtaa täydellä vauhdilla sosialistista rakennustyötä. Se hävittää nykykaudella suurimmat vaikeudet, jotka ovat sosialismin tiellä maan rajojen sisäpuolella. XVI edustajakokous kokoontuu aikana, jolloin sosialistisen hyökkäyksen on murrettava viimeinen tällä tiellä oleva suuri vallitus. Ja tätä vallitusta murtaessaan on sen kypsytettävä sosialismiin johtavia ratkaisevia pääsyteitä, tuhottava kulakkien ja nepmannien viimeiset linnakkeet, määriteltävä työtätekeväin armeijan jatkuva rynnistys sosialismia kohden. Tässä on sen merkitys. Lenin sanoi:

«On yhteenliitytettävä talonpoikaisjoukon kanssa, työtätekevän rivitalonpoikaiston kanssa ja alettava liikkua eteenpäin mittaamattoman, loppumattoman hitaammin kuin olemme haaveilleet, mutta niin, että todella koko joukko liikkuu kanssamme. Silloin tämän liikkeen vauhti aikanaan nousee sellaiseksi, josta emme nyt voi edes haaveillakaan». (Lenin, Kootut teokset, XVIII, 2 osa 1:nen painos, siv 29 — 30).

Leninin määrittely on osoittautunut oikeaksi. Liikkeemme vauhti on käynyt nopeammaksi. Sosialistisen rakennustyön saavutukset ovat siitä todistuksena. Yhtenä näiden saavutusten historiallisena lippuna, vakuuttavana todisteena sosialismin paremmuudesta kapitalismiin verraten on tämä nopeus, tämä odottamaton ja ennentuntematon vauhti, tämä talouden osoittimien, talouden kasvun osoittimien aivan uusi sosialistinen kehitys, joka iskee kapitalismia kumoon, luo jo nyt taloudellisia ja teknillisiä vaikutteita, jotka kapitalismin vallitessa ovat mahdottomia. Sosialismi osoittaa nyt ei vain teoreettisesti, vaan myöskin käytännöllisesti elinkykyisyytensä, paremmuutensa, sadanviidenkymmenen miljoonan maan, maapallon kuudennen osan kehityskykyisyyden sosialistisen järjestelmän vallitessa.

Vastakohdat kasvavan sosialistisen maan ja kapitalististen maiden välillä yhä suurenevat. Tosin kuilujen yli, jotka eristävät SSSR:n kapitalistisista maista, on rakennettu siltoja ja SSSR:n ekonomiikka on yhdistetty kapitalistiseen ekonomiikkaan kanavilla, joiden kautta tavarat virtaavat.

Sosialismin menestykset horjuttavat yhä enemmän kapitalismin perustuksia. Joka vuosi katsoo kapitalismi entistä levottomammin SSSR:ään ja yhä aktivisemmiksi käyvät ryhmät, jotka yllyttävät «pyhään sotaan» proletaarista valtiota vastaan. Kiinalaisten militaristien sotilaallinen hyökkäys, jonka imperialistiset suurvallat valmistelivat jota, ne tukivat ja jonka Punainen Armeija menestyksellä» torjui, pappis-fascistien saarnaama «ristiretki» SSSR:ää vastaan, viimeinen yritys provosoida sota räjäyttämällä Varsovan lähetystömme—kaikki nämä ovat uusia tosiasioita, jotka osoittavat, että muodostuu uusi kansainvälinen tilanne, että imperialistisen sodan vaara SSSR:ää vastaan käy yhä realisemmaksi, yhä kouraantuntuvammaksi ja välittömämmäksi, että tätä vaaraa ei saa hetkeksikään unohtaa työssämme ja politiikassamme.

XVI edustajakokoukseen mennessä on ilmaantunut uutta myöskin itse kapitalismin asemassa. XV edustajakokous osoitti kapitalismin kasvavat ristiriidat, sen huojuvaisuuden ja kestämättömyyden, vallankumousaallon alkavan nousun. Jo nyt nämä määrittelyt eivät vastaa kapitalistista todellisuutta. Pohjois-Amerikan Yhdysvallat, tuo täysiverisin ja mahtavin kapitalistinen valtio, on uutena osoittimena tässä noussa. Eipä petkutustaidossa huippuunsa kehittynyt porvarillinen lehdistö, porvarilliset politiikot ja sosialipetturitkaan voi peittää sitä tosiasiaa, että kapitalistisesta «kukoistuksesta» on tullut loppu, nekin ovat pakoitetut tunnustamaan, että kriisi Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa syvenee. Mutta kriisi ei ole vain Amerikassa, se on vallannut kapitalismin Japanissa, Englannissa, Ranskassa, Saksassa, puhumattakaan pienemmistä maista. Teollisuuden tuotanto supistuu, osakkeet laskevat, vararikkojen lukumäärä lisääntyy ja työttömyys kasvaa joka kuukausi. Kun XV edustajakokous alleviivasi stabilisoitumisen horjuvaisuuden ja kestämättömyyden, osoittaen sen kiertämättömän tuhon, niin nyt ei voi kapitalismin asemaa määritellä muuten kuin «kapitalismin stabilisoitumisen romahduksen aluksi».

Yhtenä ilmiönä tästä romahduksesta on vallankumouksellisen liikkeen kasvu emämaissa ja puolisiirtomaissa, mikä jouduttaa tätä romahdusta. Vallankumousaalto nousee korkealle vastustamattomasti. Yhä suuremmat joukot lähtevät kommunistisen puolueen johdolla

vallankumoukselliseen taisteluun. Vappu ja 6 p. elokuuta v. 1929 sekä 6 p. maaliskuuta tänä vuonna ovat huomattavia merkkejä tästä noususta. Erikoisesti on merkittävä proletariaatin esiintymiset Yhdysvalloissa. Näillä esiintymisillä on poikkeuksellinen merkitys: kapitalistisen «kukoistuksen» maa, joka on pöyhkeillyt olevansa vapaa «kommunistiselta tartunnalta», näki kommunismin, joka marssi New Yorkin kaduilla. Detroitin, Chicagon kaupungit valtasivat proletaarien monituhantiset mielenosoitukset. Siirtomaissa kohoaa vallankumousliikkeen uusi aalto. Kiina ja Intia kuohuvat jälleen. Kiinan eteläi sissä maakunnissa luovat työtätekevät neuvostovaltaa ja rakentavat Punaista Armeijaa. Intiassa vallankumousliike murtaa rikki ne ahtaat puitteet, jotka porvarilliset natsionalistit ovat sille asettaneet ja saa eri puolilla maata aseellisen kapinan luonteen.

Kommunistiset puolueet ovat alkaneet muodostua ja useissa maissa, ennenkaikkea Saksassa, ovat muodostuneet proletariaatin joukkopuolueiksi, joilla on rikkaat kokemukset, läheiset yhteydet työtätekevien kanssa, luja järjestö, vankka linja, joka on taottu taistelussa vasmmistolaisia ja oikeistolaisia opportunisteja vastaan.

Kaikki tämä merkitsee syvää muutosta tilanteessa kansainvälisellä rintamalla. Se merkitsee kapitalismin ja kommunismin välisten uusien ratkaisevien ottelujen kauden lähenemistä.

XV ja XVI puoluekokousten välillä alkoi kärjistyneen luokkataistelun kausi myöskin maan sisällä. Elämä on lyönyt murskaksi opportunistisen teorian luokkataistelun lievenemisestä ylimenokaudella, tämän taistelun asteettaisesta sammumisesta, teorian, joka perustuu olettamukseen kapitalististen ainesten rauhallisesta kasvusta sosialistiseen järjärjestelmään. Tapahtumat ovat kehittyneet toista tietä, eivätkä ne voineet muuten kehittyäkään. Taloutemme sosialistinen perusta laajeni ja kasvoi huomattavasti nopeammin kuin kapitalismin ainekset ja pikkutavaratalous. Mutta kapitalismi, vaikkakin olemme sita rajoittaneet ja tunkeneet syrjään, on kuitenkin konnnut voimiaan. Tällaisissa olosuhteissa taistelu sosialismin ja kapitalismin voimien, näiden toisilleen vihamielisten ja vastakkaisten voimien välillä ei voinut olla kiihtymättä. Puolueemme on yhä menestyksellisemmin toteuttanut teollistuttamistatalonpoikaiston osuustoiminnallistuttamista, köyhälistön järjestämistä, hinto, jen suunnitelmallista järjestelyä, viljanhankintaa, millä yhä lujemmin on maaseudun ja kaupungin kapitalismi puristettu pihteihin. XV edustajakokouksessa puolue julisti laajan hyökkäyksen kapitalistisia aineksia vastaan. Kulakki puolestaan, saatuaan tuotannollista pohjaansa lujitettua, kieltäytyi luovuttamasta viljaa, yrittäen murtaa viljanhankinnan ja politiikkamme ja antaa siten iskun taloutemme yhdelle kaikkein tärkeimmälle elinkeskukselle. Viljanhankinnassa suoritetuilla erikoistoimenpiteillä, köyhälistöön nojaten ja liitossa keskivarakkaan kanssa puolue torjui tämän iskun ja voitti taistelun viljanhankintarintamalla. Tässä taistelussa onnistuimme eristämään kulakin, suorittamaan kuluneen vuoden viljanhankinan paljon nopeammassa ajassa, nojaten köyhän ja keskivarakkaan aktiivisuuteen ja apuun, heidän järiestyneeseen avustukseen viljanhankinnassa.

Kulakkien aktiivisuus ei kuitenkaan ole pienentynyt. Se on saanut toisia muotoja. Sitkeä taistelu neuvostojen ympärillä, kaikenlaiset juonet keskivarakkaan valtaamiseksi puolellensa, terroriteot kirjeenvaihtajia, aktivisteja, köyhälistön järjestäjiä, neuvostotyöntekijöitä vastaan, kommuunien ja kollektiivitalouksien murhapoltot,—siinä metoodeja, joilla vastavallankumous on hyökännyt maaseudulla.

Tämä maaseudun vastavallankumouksellinen voima ei kuitenkaan ole ollut eristetty. Teollisuuskeskuksissa on sillä ollut jatkona vastavallankumoukselliset tuhojärjestöt, jotka ovat välittömässä

yhteydessä maailman kapitalismin järjestöjen kanssa. Nämä järjestöt, joihin on kuulunut entisen porvariston edustajia ja sen lähimpiä agentteja, ovat monien vuosien ajan harjoittaneet myyräntyötään melkein kaikilla kansantalouden aloilla, suorittaen samalla vakoilutoimintaa vihollistemme hyväksi. Niiden vahingoitustoiminta, Ukrainan Vapautusliiton oikeusjuttu ja muut vielä kerran kouraantuntuvasti osoittivat, kuinka syvällä olivat vastavallankumouksen juuret maassamme, kuinka sitkeä, kekseliäs ja joustava on vihollisemme, jonka monet jo laskivat lopullisesti lyödyksi ja vastustuskyvyttömäksi.

Näissä olosuhteissa, luokkavihollisen osoittaessa ankaraa vastarintaa, sen harjoittaessa myyräntyötään vieläpä johtavissa talouselimissä ja yrittäessä helvetillisellä viekkaudella johtaa rakennustyömme haaksirikkoon, on proletariaatin täytynyt valloittaa sosialistiset saavutukset. Tässä vallankumous vielä kerran osoitti voittamattoman voimansa, elinkykyisyytensä, näytti mittaamattoman mahtavuutensa, jolla se tekee tyhjäksi vihollisen kaikki juonet.

XV edustajakokous antoi direktiivin kansantalouden 5-vuotissuunnitelman laatimisesta. XVI edustajakokoukseen mennessä tämä suunnitelma on jo saanut konkreettisen ilmaisunsa matemaattisesti määritellyissä, toisiinsa sidotuissa tehtävissä, jotka ovat koko kansantaloutta ja sen eri aloja käsittävät. Tämä suunnitelma, jonka tehtävänä on sulattaa yhteen miljoonien ponnistukset, antaa niille tarkat ja tarkoituksenmukaiset suuntaviivat, — sen vauhti, saattoi ystävät ja vihollisetkin ihmettelemään. Sekä viholliset että monet ystävämmekin epäilivät sen toteuttamisen mahdollisuutta.

Nyt XVI edustajakokoukseen mennessä on 5-vuotissuunnitelmaa jo käytännössä toteutettu. Kuivat numerot ovat saaneet realisuuden: uudet rautatatielinjat, teollisuusjättiläiset, neuvosto- ja kollektiivitaloudet, sähkö- ja radioasemat jne.

Todellisuus on osoittautunut rohkeammaksi tätä «uhkarohkeata» suunnitelmaa. Jo nyt sosialistisen rakennustyön vauhti ylittää tämän suunnitelman. Jo nyt on joukkojen tunnuslauseeksi tullut: «5-vuotissuunnitelma neljässä vuodessa».

Sosialistinen teollisuus on näinä vuosina edennyt erikoisen nopein askelin. Se kä yhä täysiverisemmäksi. Uutta on tilanteessa se, että teollisuutemme on ryhtynyt suorittamaan suurta uudestirakentamisen tehtävää talonpoikaistalouden suhteen. Se antaa sille ei enää vain yksinkertaisia maatalousvälineitä, vaan myöskin traktoreita ja traktorikalustoa, monimutkaisia maatalouskoneita. Toistaiseksi voi se vielä heikosti tyydyttää maatalouden tarpeet. Mutta sekin, jota jo tehdään, on tehnyt mahdolliseksi työväenluokan liiton lujittamisen talonpoikaiston perusjoukon kanssa, tämän liiton kohottamisen korkeammalle asteelle, smytshkan asettamisen tuotannolliselle pohjalle.

Näihin saavutuksiin on paljon vaikuttanut joukkojen aktiivisuuden ennenkuulumaton kasvu. Työtätekevät liittyvät yhä suuremmin joukoin puolueen ympärille, yhä valtavammaksi kiihtyy heidän työintonsa. Leninin tunnuslause sosialistisesta kilpailusta on nyt vallannut miljoonajoukot. Iskuprikaadit ovat elävänä todisteena uuden, sosialistisen työhön suhtautumisen voittokulusta, muodostuvat tehokkaaksi kilpailun voimapyöräksi, vetäen esimerkillisellä ja mallikelpoisella työllään mukaansa muut työtätekevät joukot.

Rekonstruktsiointikauden uudet olosuhteet ja tehtävät, työtätekevien aktiivisuuden nousu ovat tehneet välttämättömäksi kaikkien työväenluokan järjestöjen uudestirakentamisen. Puolue on suunnannut kaikki ponnistukset siihen, että nämä järjestöt mukautuisivat uusiin tehtäviin, tulisivat entistä joustavimmiksi, että niiden yhteys työtätekevien kanssa laajenisi ja lujittuisi, jotta ne nopeammin nostaisivat esille ja kasvattaisivat uusia kaadereita. Tämä neuvostojen, ammattiliittojen ja kooperatiivien uudestijärjestäminen ei suinkaan ole vielä

päättynyt. Se on kohdannut vastustusta konservatismin, ammattikunnallisuuden, byrokraattisen ahdasmielisyyden kantajissa, jotka eivät halua nähdä ja tunnustaa uusia tehtäviä. Tämä vastustus on nyt pohjimmaltaan murrettu. Mutta on tehtävä vielä paljon, jotta uudet työmetoodit saataisiin tunkeutumaan täydellisesti näiden järjestöjen kaikkiin renkaisiin, ja ne saisivat uuden sisällön. Itsekritiikin tunnuslause, joka heitettiin aivan tämän uudestirakentamisen alussa, on turvannut sille menestyksen. Itsekritiikki on ravistanut ja elävöittänyt proletaarisia järjestöjä sitonut ne lähemmäksi joukkoja, tehnyt mahdolliseksi voittaa nopeammin konservatiiviset ainekset. Itsekritiikistä on tullut voimakas ja terävä ase taistelussa byrokratismia, puolueen linjan vääristelyä ja koneistojemme erinäisten osasten mädänneisyyttä vastaan, taistelussa niiden puutteiden juurineen kitkemiseksi. Se on yksi tärkeimmistä ehdoista proletaarisen demokratian laajenemiselle ja sosialistisen rakennustyön nopeuttamiselle.

Puolue on lujittanut rivinsä, tarkistanut ne, vapauttaakseen ne pohjalastista ja rämettyneistä aineksista, päästäkseen yhä lähempään yhteyteen joukkojen kanssa. Se asetti tehtäväkseen kohottaa kahden ja puolen vuoden aikana työpenkkien ääressä työskentelevien työläisten ominaispainon 50%:iin puolueen jäsenjoukosta ja se täyttää tämän tehtävän määräaikaan, XVI edustajakokoukseen mennessä, vetäen riveihinsä uusia voimakkaita kaadereita työväenluokan, batrakkien ja maalaisköyhälistön keskuudesta.

Tov. Stalin nimitti kulunutta vuotta «suureksi murrosvuodeksi». Kaikki se uusi, mikä on noussut esille rakennustyössämme, tuli ensi kerran kaikella voimallaan näkyviin tänä vuonna. Tämä on erikoisesti sanottava kollektivisoimisesta, joka on saanut joukkoliikkeen luonteen ja ylittänyt kaikki rohkeimmatkin olettamukset. XV edustajakokous heitti tunnuslauseen: «Kylä eteenpäin kollektiivistä suurtaloutta kohden». Tämä tunnuslause on kohdannut mitä elävimmän vastakaiun talonpoikaiston perusjoukon keskuudessa. Kollektiivisoimisliike on alkanut kasvaa ei päivittäin vaan tunnittain. Kuluneen talousvuoden puolivälissä tämä liike alkoi muuttua kokonaisten piirien ja alueiden kauttaaltaan kollektivisoitumiseksi. Tämän liikkeen vauhti ja voima ylitti rohkeimmatkin olettamukset. Ne mitat sosialistisesta sektorista maataloudesta, jotka suunnitelmassa määriteltiin saavutettavan 5-vuotiskauden loppuun mennessä, ylitettiin jo tänä vuonna.

Mutta mitä räikein virhe tai yritys tietoisesti vääristellä liikkeemme perspektiiviä, puolueen linjaa ja sen työtä ovat vakuuttelut, että kollektiivisoimisliike on muka yllättänyt meidät kuin lumivyöry, odottamatta ja arvaamatta rynnännyt esiin nurkan takaa historian äkkijyrkässä käänteessä. Näin kuvittelevat ainoastaan opportunistit, jotka eivät uskoneet kollektiivi- ja neuvostotalouksien voimaan, laskivat, että maaseudun kehityksen päälinja kulkee neuvostomaassa kollektiivi- ja neuvostotalouksien ohi, opportunistit, jotka luottivat enemmän yksityistalouden kehitykseen ja kapitalististen suhteiden valloilleen päästämiseen. Puolueemme valmisteli tätä liikettä koko edeltäneen kauden. Laajentamalla osuustoimintaa, järjestämällä köyhälistöä ja lujittamalla liittoa keskivarakkaan kanssa, eristämällä kulakin, harjoittamalla propagandaa sosialistisen suurmaanviljelyksen puolesta, näyttämällä kollektiivi- ja varsinkin neuvostotalouksien kokemusten perusteella suurmaanviljelyksen todellisen paremmuuden, järjestämällä konetraktoriasemia ja kehittämällä uutta tekniikkaa maataloudessa puolue loi ehdot, joiden pohjalla tämä jättiläismäinen kollektivisoimisliike pääsi kehittymään.

Kauttaaltaan kollektivisoiminen loi koko mitassaan eteen tehtävän kulakiston luokkana likvidoimisesta. Silloin kuin aikaisemmin päätunnuslauseena kapitalismin aineksiin suhtautumisessa oli rajoittaminen ja syrjäyttäminen, niin nyt puolueen perustunnuslauseena kulakkiin nähden on likvidoiminen, ja tun-

nuslause syrjäyttämisestä ja rajoittamisesta jää aputunnuslauseeksi, joka on voimassa ainoastaan niissä piireissä ja alueilla, joissa ei ole valmisteltu edellytyksiä kauttaaltaan kollektivisoimiselle.

Tov. Stalin on luonnehtinut nämä tunnuslauseet seuraavasti:

«... kulakiston riistovirtausten rajoittamispolitiikkaa voidaan sovelluttaa ainoastaan kulakiston erinäisten kerrosten syrjäyttämisessä, mikä ei ole vastakkainen, vaan päinvastoin edellyttää kulakiston säilyttämisen luokkana vissin ajan. Kulakiston luokkana syrjäyttämisessä ei riitä rajoittamis- ja syrjäyttämispolitiikka sen erinäisiin kerroksiin nähden. Syrjäyttääkseen kulakiston luokkana, on avoimessa taistelussa murrettava tämän luokan vastarinta ja riistettävä sen olemassaololta ja kehitykseltä tuotannolliset lähteet, maan vapaa käyttö, tuotantovälineet, maan vuokra, työvoiman palkkausoikeus. Juuri tämä on käänne kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan. Ilman tätä puheet kulakiston luokkana syrjäyttämisestä ovat tyhjää lorua, joka kelpaa vain oikeistouklonisteille. Ilman tätä on mahdotonta vakava kollektivisointi, puhumattakaan kauttaaltaan kollektivisoimista maaseudulla». (J. Stalin. Kysymykseen kulakiston luokkana likvidoimisen politiikasta. «Pravda» № 21. 21/I — 30).

Lokakuun vallankumouksen jälkeen on kauttaaltaan kollektivisoimisliike suurin tapaus vallankumoushistoriassa.

Nyt olemme ryhtyneet vallankumouksen kaikkein vaikeimpaan ja monimutkaisimpaan tehtävään, miljoonien talonpoikaistalouksien sosialistiseen uudistamiseen, ryhtyneet tähän työhön sen jättiläismäisessä valtavuudessaan. Barbaarimaisen takapajuinen talonpoikaistalous siirretään sellaiselle järjestö-, tekniikan ja kulttuurin tasolle, joka jo nyt jättää jälelle sen, mitä on saavutettu kapitalistisissa maissa. Tämä loikkaus, joka rauhallisen kehityksen aikana on mahdollista kymmenien vuosien aikana, voitiin tehdä ainoastaan proletariaatin diktatuurin olosuhteissa. Me likvidoimme takapajuisuutemme pohjimmaiset juuret. Sosialistinen aura kyntää jälleen sitä maaperää, jonka pohjalla kapitalismi on päässyt itämään ja joka maassamme on tuottanut mitä suurimpia vaikeuksia sosialistiselle rakennustyölle.

Kollektiivitalouksien kehittyminen vaatii mitä suurinta voimain jännitystä. Se ei tapahdu ilman erinäisiä murroksia, epäonnistumisia, vääristelyjä, horjahteluja ja tyhmyyksiä. Ei ainoastaan alemmat, vaan vieläpä jotkut aluejärjestötkin ovat kollektivisoimisessa tehneet mitä suurimpia virheitä yrittäessään toteuttaa kollektivisoimista ilman riittävää valmistusta, liika nopealla tempolla, joka usein johti itse kollektivisoimisaatteen särkymiseen. Paikoittain näitä virheitä syvensi se, että rikottiin vapaaehtoisuusperiaatetta, pyrittiin toimimaan hallinnollisella puristuksella ja määräyksillä, hyppäämään talonpojalle yksinkertaisemmasta ja käsitettävämmästä kollektiivitalouden muodosta — maatalousarttelista — suoraan korkeampaan muotoon — kommuuniin.

Puolue käy päättävää taistelua näitä virheitä ja vääristelyjä vastaan, näiden vääristelyjen ilkeämielisiä ylläpitäjiä vastaan. Nyt nämä virheet on yleismitassa oikaistu. Mutta paikkakunnilla niitä ei ole vielä oikaistu loppuun asti. Taistelu niitä vastaan on yksi tärkeimpiä ehtoja kollektivisoimisliikkeen menestymiseksi, sillä nämä virheet huojuttavat kollektivisoimisen periaatetta, antavat vettä myllyyn kulakille, auttavat oikeisto-opportunisteja, jotka yrittävät saada kollektiivitaloudet halventavaan valoon ja vetää puoluetta taaksepäin. Nämä virheet eivät kuitenkaan saa asettaa sulkuja kollektivisoimisen historialliselle merkitykselle, sen todellisille valtaville saavutuksille jotka jo nyt ovat näkyvissä, joita me lujitamme ja jotka jo nyt kylvökamppailussa nousevat näkyviin.

Sosialistisen teollisuuden kehittyminen ja kokonaan kollektivisoiminen asettavat uudella tavalla eteemme politiikkamme tärkeimmät kysymykset. Uudella tavalla asetetaan kysymys luo-

kista maassamme; uudella tavalla kysymys proletariaatin liitosta talonpoikaiston perusjoukon kanssa, joka nyt on alkanut muuttua yksityistalousisännästä sosialistisen yhteiskunnan työntekijäksi, uudella tavalla järjestyvät suhteet sosialistisen teollisuuden ja maatalouden välillä, uudella tavalla nousevat eteemme markkinakysymykset, probleemit tavaranvaihdosta, luotosta, kansantalouden suunnitelmista, uudella tavalla alkavat työskennellä proletariaatin yhteiskunnalliset järjestöt.

5-vuotissuunnitelman toteuttamisen vauhti, kollektivisoimisliike ja luokkataistelun kärjistyminen ovat kaikella terävyydellä asettaneet eteemme kysymyksen kaaderien kasvatuksesta. Puolue ratkaisee parhaillaan tätä kysymystä. Se ei kuitenkaan ole läheskään ratkaistu, vielä ei ole turvattu kaikki ne ehdot, jotka tekevät mahdolliseksi suoriutua tästä suuresta probleemista.

XV edustajakokous heitti tunnuslauseen kulttuurivallankumouksesta. Nyt kun sosialistinen rakennustyö on täydessä käynnissä ja rekonstruktiontityöt saavat yhä jättiläismäisemmän luonteen, tuntuvat kulttuurinen, teknillinen ja yleinen takapajuisuus, lukutaidottomuus riittävän valmistuneiden, kyvykkäiden kaadereiden puute, kulttuurisen rakennustyön hidas temppo erikoisen kärkevästi. Useissa kohdin ei meillä enää ole arviomääräajänä aineelliset mahdollisuudet, vaan kaaderit, kvalifisoituneen työvoiman, ja kokeneitten kaadereitten puute. Tämän vuoksi nousevat kulttuurikysymykset yhä enemmän etusijalle sosialistisen rakennustyön tärkeimpien tehtävien rinnalla. Kaikissa niissä on uutta, monipuolista ja suurta. Ei ole kysymys vain siitä, että lukumäärällisesti kohotetaan sitä mitä jo aikaisemmin on ollut. Ei. XVI edustajakokouksen kokoontuessa on jo mitä tärkeimpiä muutoksia ekonomiikkamme rakenteellisessa kokoonpanossa, ollen kysymys ennenkaikkea niin tärkeästä alasta kuin maatalous. XVI puoluekokous tulee orientoimaan (antamaan suunnan) tässä sosialistisen rakennustyön uudessa etapissa ja määrittelemään sosialistisen rakennustyön jatkuvan kulun.

Tämä uusi etappi ei suinkaan merkitse uuden talouspolitiikan kumousta. Näin kuvastuu se vain opportunistien päissä, jotka yksiäänisesti sosialidemokraatien kanssa huutelevat, että me muka olemme palanneet sotakommunismiin. Tällainen luonnehtiminen uudesta etapista on ilkeämielistä parjausta sosialistista rakennustyötä kohtaan, minkä tarkoituksena on häväistä ja hämätä saavutuksemme.

Samalla on selvän päänhuimauksen tuloksena julistaa nep jo ohimenneenä etappina, kuvitella asia niin, että kysymys «kuka kenet voittaa» on ratkaistu maassa ja että eteemme on avartunut yhtämittainen sosialistinen tasanko. Tämä saavutuksiemme loisteesta johtunut sokeus, todellisuuden tunnon kadottaminen, realisten vaikeuksien ja vaarojen unohtaminen voi johtaa ainoastaan tappioihin. Juuri tämän vuoksi on välttämätöntä sovelluttaa mitä tehokkaimpia kritiikkikeinoja niiden terveyttämiseksi, jotka ovat menettäneet päänsä tällä tavalla.

Mainitut tunnuslauseet on puolue saavuttanut uuden talouspolitiikan perusteella. Uusi talouspolitiikka ei ole keinotekoinen lisäke proletariaatin diktatuuriin. Se on siirtymismuoto kapitalistisesta järjestelmästä sosialistiseen sen jälkeen kun proletariaatti on vallannut vallan. «Nep on proletaarisen valtion erikoispolitiikkaa joka sallii kapitalismia, hallitsevien kukkuloiden ollessa proletaarisen valtion käsissä, politiikkaa, jolloin käydään taistelua kapitalististen ja sosialististen ainesten välillä, jolloin sosialistiset ainekset voittavat kapitalistiset ainekset ja luokat häviävät sosialistisen ekonomiikan perusteita rakennettaessa. Se, joka ei ymmärrä tätä nepin kaksipuolista siirtymisluonnetta, etääntyy leninismistä». (J. Stalin. — Leninismin kysymyksiin.)

Toteuttaessaan uutta talouspolitiikkaa luo proletariaatti sen muodoilla ja metoodeilla sellaiset ehdot, joiden vallitessa uusi

talouspolitiikka tulee voitetuksi ja sosialismi täydellisesti rakennetuksi. Emme ole vielä päättäneet sosialismin rakentamista. Mutta juuri nyt luo puolue uuden talouspolitiikan perustalla niitä ratkaisevia ehtoja — teollistuttaminen, maatalouden siirtyminen yhteiskunnallistutetun suurtalouden raiteille, kulakin luokkana likvidoiminen, jotka jo nyt yhä laajemmin ja monipuolisemmin synnyttävät uuden sosialististyyppisen talouden yhteyksiä. Nämä ratkaisevat saavutukset on puolue tehnyt leppymättömässä taistelussa leníniläisen puolueen puhtauden puolesta.

XV edustajakokous vei loppuun asti taistelun trotskismia vastaan, joka «vasemmalta» yritti horjuttaa puolueen päälinjaa ja joka on luonut oman erikoisen järjestön erikoisohjelmineen, erikoistaktiikkoineen ja erikoiskurineen. Trotskismin opportunistinen todellisuus, joka vasemmistofraaseilla ja ultravallankumouksellisuudella verhoo epäluottamuksensa sosialismin rakentamiseen, on paljastettu loppuun asti, samoin kuin vasemmistofraaseihin verhotun virtauksen kapitalismin palauttamiseen. Trotskilaiset ovat paljastaneet itsensä puolueen ja proletariaatin diktatuurin vihollisiksi. Heidät eroitettiin bolshevistisen puolueen riveistä. Ja Trotskin, joka alkoi huutaa samassa kuorossa renegaattien, porvariston agenttien kanssa, herjata niiden kanssa puoluetta ja Neuvostoliittoa, poliittinen kuolema on kumoamattomana todistuksena siitä, että puolueen antama arvio trotskismista on oikea.

Siirtyminen laajaan hyökkäykseen kapitalistisia aineksia vastaan on asettanut päiväjärjestykseen taistelun oikeistovaaraa, avointa opportunismia vastaan Oikeistolaiset, jotka osoittautuvat maaseudun kulakkihuipun äänitorveksi, julistivat taistelun puoluetta vastaan, joka alkoi laajan hyökkäyksen kulakkia ja nepmannia vastaan ja ryhtyi rakentamaan neuvosto- ja kollektiivitalouksia maaseudulle. Teollistuttamispolitiikan he julistavat trotskilaiseksi seikkailuksi, kollektiivi- ja neuvostotaloudet «tulevaisuuden musiikiksi», joka muka viehättää vain niitä, jotka ovat unohtaneet leninismin perustat, hyökkäyksen kulakkia vastaan «talonpoikaiston sotilaallisfeodaliseksi riistoksi», Kominternin puolueiden bolshevisoimisen sen hajoittamispolitiikaksi. He esiintyivät ohjelmalla, jossa vaativat teollistuttamisen tempon alentamista, suunnan ottamista yksityistalonpoikaistalouksien kehittämiseen ja kapitalististen suhteiden irrallepäästämiseen. He kohottivat repaleisen trotskilaisen lipun «mielipide- ja sanavapaudesta» puolueen ja Kominternin sisällä. Puolueen perusjoukko paljasti nopeasti oikeisto-opportunistien ohjelman luokkasisällön. Heidän ohjelmansa todellinen sisältö, sen kätketty tarkoitus,—murtaa hyökkäys kulakkia ja nepmannia vastaan ja luoda olosuhteet kapitalismin palautumiselle,—paljastettiin sangen nopeasti. Sosialistisen rakennustyön kulussa murskautuivat pirstoiksi kaikki oikeistolaisten ennustukset, jotka samoin kuin trotskilaiset ennustivat proletariaatin diktatuurin perikatoa puolueen ajaman linjan vuoksi. Oikeisto-opportunistien johtajien joutuessa sellaisten tosiasioiden eteen kuin saavutukset sosialistisessa teollisuudessa ja kollektivisoimisessa, oli pakko tunnustaa virheensä ja puolueen linjan oikeaksi.

Kaikki tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että taistelu oikeisto- ja vasemmisto-opportunisteja vastaan olisi päättynyt. Uusissa olosuhteissa ilmenevät nämä ukloonit uudessa muodossa. Niihin nähden on edelleen oltava mitä valppaimpia.

Puolueen KK merkitsi sen seikan, että horjahtelut, joita tehtiin keskivarakkaaseen suhtautumisessa, ovat pohjaltaan trotskismin uusiintumista, jolle luonteenomaista on halveksia liittoa keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa. Nyt, jolloin sosialistinen hyökkäys on mitä laajimmillaan ja kollektiivisointirintamalla on saavutettu suurimpia saavutuksia, muodostuvat olosuhteet päänhuimauksen laajenemiselle, joka johtaa reaalisuuden tunnon katoamiseen, synnyttää teorioita, että me olemme jo

voittaneet, että nep on sivuutettu etappi, saa aikaan kilpajuoksun ennätysnumeroihin kollektivisoimisessa ja teollisuuden rakentamisessa. Kaikki tämä johtaa todellisuudessa sosialistisen rakennustyön horjuttamiseen, kollektivisointiliikkeen diskretisoimiseen ja samalla antaa aseita oikeistoukloonille, joka on päävaara nykyisessä etapissa.

Oikeistouklonisteille on nyt mitä edullisinta diskretisoida kollektivisointia, muuttaa taistelu virheitä ja vääristelyjä vastaan kollektivisoimisesta perääntymiseksi. Oikeisto-opportunistit työskentelevät kaikessa tähän suuntaan, levittäen huhuja kapinoista, kollektivitalouksien luhistumisesta ja puoluelinjan virheistä ja tappiosta. Vasemmistolaisten horjahtelut, heidän teoriansa ja taktiikkansa antavat mitä suurinta apua oikeistolaisille.

Juuri tämän vuoksi, taistellessaan päävaaraa — avointa opportunismia vastaan, puolueen tulee samalla kaikella päättävyydellä likvidoida vasemmistohorjahtelut, jotka ovat trotskismin uusiintumista.

«Kommunistin» tässä numerossa on julaistu tärkeimmät teesit XVI edustajakokoukselle. Kaikkien puoluejärjestöjen ja jäsenten velvollisuus on pohtia huolellisesti näitä teesejä, verrattava niitä paikalliseen tilanteeseen, arvosteltava niitä ja esitettävä niihin sitä uutta, mitä on ilmaantunut, jotta kollektivisoinnin kokemusten pohjalla leniniläisten periaatteiden perustalla XVI edustajakokous voisi määritellä tulevan työnsä linjan ja taistelun kommunismin voittamiseksi.

Kollektivisoimisliike ja maatalouden nousu

Teesit tov. J. Jakovlevin selostuksen perusteella XVI puoluekokoukselle

I. Kollektivisoimisliikkeen tulokset

XV puoluekokouksesta kulunut 2½ vuotta on ollut suuren murroksen aikaa Neuvostoliiton maatalouden kehityksessä.

Tätä murrosta luonnehtii se, että toukokuun 1 p:ään mennessä v 1930 tärkeimmillä viljaatuottavilla alueilla oli kollektivisoitu 40—50% talonpoikaistalouksista 2—3% asemesta keväällä v. 1928 ja koltalouksien kylvöpinta-ala koko SSSR:ssä kohonnut 1,5 milj. hehtaarista v. 1928, kuten NKP (b):n Keskuskomitean päätös tammikuun 5 p:ltä edellytti, **n. 30—35 milj.** hehtaarin keväällä v. 1930, laskematta tähän syyskylvöjen pinta-alaa. Tämän tuloksena koltaloudet yhdessä neuvostotalouksien kanssa tulevat antamaan tänä vuonna pääosan tavaraviljasta eroitukseksi XV puoluekokouksen ja XVI puoluekonferenssin välisestä ajasta, jolloin yksityistalous, siihen luettuna kulakkitalouskin, tuotti suunnattoman osan tavaraviljasta. Näin ollen puolue ratkaisee teoissa maatalouden vaikeimman pääkysymyksen — jyväviljakysymyksen.

SSSR:n kehityksessä tapahtuneen murroksen yleishistoriallinen merkitys on siinä, että:

1) Tärkeimmillä viljaa tuottavilla alueilla huomattava osa keskivarakkaista yhdessä köyhien kanssa on käsittänyt yhteiskunnallisen suurtalouden etuisuudet, liittyen vapaaehtoisesti koltalouksiksi ja suorittaen kylvöt koltalouksien pellolla, ja lähtenyt sosialistiselle tielle. Täten on sekä teoreettisesti, että myös miljoonien ihmisten kokemuksilla tarkistettu mahdollisuus proletariaatin diktatuurin aikana siirtyä välittömästi takapajuisesta vähätuottoisesta yksityisestä pientaloudesta korkeatuottoiseen kollektiiviseen suurtalouteen.

2) Useiden SSSR:n piirien kokonaan kollektivisoimisen pohjalla puolue on siirtynyt aikaisemmasta maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamisen ja syrjäyttämisen politiikasta uuteen politiikkaan — kulakin luokkana likvidoimisen politiikkaan, toteuttaen tätä politiikkaa kauttaaltaan kollektivisoimisen irroittamattomana osana, jonka itse köyhät ja keskivarakkaat joukot suorittavat.

3) Kollektiivisten ja neuvostotalouksien joukkomittakaavassa kehittymisen ja alkaneen kulakiston luokkana likvidoimisen tuloksena muuttuvat SSSR:n eri talousmuotojen väliset suhteet, koska teollisuuden edustaman sosialistisen talousmuodon lisäksi kehittyy sosialistinen talousmuoto SSSR:n maataloudessa, syrjäyttäen tieltään kapitalistisen talousmuodon.

4) Sosialistiset suhteet SSSR:ssä, jotka tähän asti ovat nojanneet melkein yksinomaan sosialistiseen teollisuuteen, alkavat tästä lähtien nojautua myöskin nopeasti kasvavaan maatalouden sosialistiseen sektoriin (suurtuotantoon — kollektiivi- ja neuvostotaloudet). Maataloudessa täten on avautunut mahdollisuus voittaa proletaarisen vallankumouksen suurin vaikeus, joka on siinä, että proletaarinen valta ei saa «valmiita» sosialistisia «suhteita» ellei ota kapitalismin kehittyneimpiä muotoja, jotka todellisuudessa käsittävät pieniä teollisuusryhmiä ja sangen vähän vielä kajoavat maanviljelykseen» (Lenin, VII edustajakokous, selostus «Sodasta ja rauhasta», teos XXII, siv. 316, II painos).

5) Vastaavasti kaiken tämän kanssa kysymys neuvostovallan tuesta maaseudulla asetetaan nykyään aivan uudella tavalla. Nykyään tärkeimmissä SSSR:n viljapiireissä kylä jaetaan kahteen perusosaan: kollektivisteihin jotka ovat neuvostovallan todellinen ja luja tuki, ja ei kollektivistisiin köyhiin ja keskivarakkaisiin, jotka toistaiseksi eivät halua liittyä kollektiivisiin talouksiin, mutta joihin kollektiivien talouksien joukkokokemukset tulevat epäilemättömästi vaikuttamaan suhteellisen lyhyessä ajassa niin, että he katsovat välttämättömäksi astua kollektivisoimisen tielle.

Edustajakokous katsoo tarpeelliseksi merkitä, että puolueen on onnistunut saavuttaa tämä murros SSSR:n maatalouden kehityksessä ainoastaan tuloksena siitä, että,

a) teollisuus, joka on maatalouden kollektivisille perusteille uudestijärjestämisen avain, kehittyy nopealla vauhdilla:

b) osuustoiminnallistuttaminen, kone-traktoriasemien ja neuvostotalouksien kehitys tapahtuu joukkomitassa;

c) hyökkäys maaseudun kapitalistisia aineksia (kulakistoa) vastaan käy liitossa keskivarakkaan kanssa, joka on kollektiivisen rakennustyön perusta tällä hetkellä:

d) vastavallankumouksellinen trotskilaisuus ja oikeistouklooni on murskattu.

II Kollektivisoimisliikkeen perusteiden lujittaminen ja taistelu virheitä vastaan.

Saavutettujen menestysten lujittaminen kollektivisoimisen alalla ja tämän pohjalla kollektivisoinnin edelleen kehittäminen on mahdollista vain ehdolla, että tiukasti sovellutetaan käytännössä seuraavia kollektivisoimisliikkeen marxilais-leniniläisiä periaatteita joista luopuminen on mitä painavin rikos proletariaatin diktatuuria kohtaan:

1) Kollektiivisia talouksia voidaan rakentaa vain vapaaehtoisuuden pohjalla. Jokainen yritys käyttää väkivaltaa tai hallinnollista painostusta köyhiä ja keskivarakkaita kohtaan niiden kollektiiveihin yhdistämistarkoituksessa on puoluelinjan räikeää rikkomista ja vallan väärinkäyttöä.

2) Kollektiivisten talouksien perusmuotona on tässä vaiheessa maatalo—

usartteli. Vaatia, että talonpojat liittyessään artteliin heti luopuisivat kaikenlaisista yksilöllisistä tottumuksista, harrastuksista, mahdollisuudesta harjoittaa yhteistetyn talouden ohella yksilöllistä taloutta (lehmä, lampaat, siipikarja, tarhaviljelys), mahdollisuudesta käyttää sivuansiotöistä saamaansa palkkaa jne — merkitsee marxilais-leninismin aakkosten unohtamista.

3) Kollektiivisen talouden muodon tulee vastata piirin taloudellisia erikoisuuksia ja taloushaaroja. Arttelin ohella voi muutamissa ei viljapiireissä, samoin kuin Idän kansallisissa piireissä alkuaikoina laajasti levitä maanmuokkausosuuskunnat artteliin siirtymismuotona.

4) Kollektivisoimisliike voi kohota korkeimpaan muotoonsa, kommuuniin, sitä mukaa kun teknillinen pohja kohoaa, kollektiiviset kantajoukot lisääntyvät ja kollektivistien kulttuuritaso kohoaa sillä nimenomaisella ehdolla, että itse talonpojat hyväksyvät vastaavat muutokset sääntöihin ja ne toteutetaan alhaalta käsin.

5) Korkeimman työntuottavaisuuden saavuttamiseksi välttämätön uusi yhteiskunnallinen työkuri kollektiivisissa talouksissa voidaan saavuttaa vain kollektivistien todellisen oma-alotteisuuden ja aktiivisen osanoton pohjalla kollektiivisen talouden hallintaan.

6) Siirtyminen kollektiiviseen maanviljelykseen voidaan toteuttaa, kuten Lenin monasti on osottanut, vain ehdolla, että kollektiivisille talouksille annetaan laajasti organisatoorista, aineellista, ja finanssiapua neuvostovaltion taholta:

> *«Jokainen yhteiskunnallinen järjestelmä syntyy vain määrätyn luokan finanssituen vallitessa» (Lenin «Osuustoiminnasta», teos XVIII, 2 nide, siv. 141).*

7) Epäleniniläinen on jokainen yritys siirtää neuvostotalouksien organisatoorinen hallintarakenne kollektiivisiin talouksiin, sillä erotukseksi neuvostotalouksista, jotka ovat valtion laitoksia ja perustettu valtion varoilla, — kollektiivinen talous on talonpoikain vapaaehtoinen yhtymä, joka on perustettu talonpoikain omilla varoilla kaikkine tästä johtuvine seurauksineen.

8) Siirtyminen yksityistaloudesta kollektiiviseen talouteen voidaan toteuttaa vain työväenluokan ja köyhälistön liiton pohjalla keskivarakkaan kanssa, mikä velvoittaa systemaattisesti vetämään keskivarakkaita kollektiivistentalouksien johtoon.

Tähän kaikkeen nojaten puoluekokous pitää erittäin tärkeänä selvittää jokaiselle puolueen jäsenelle niiden virheiden ja puoluelinjan vääristelyjen luonteen, joita tehtiin tämän vuoden keväällä käytännöllisessä kollektivisoimistyössä. Nämä virheet ja vääristelyt ilmenivät pakko- ja väkivaltatoimenpiteiden sovelluttamisessa keskivarakkaisiin ja köyhiin nähden kollektiivisia talouksia perustettaessa; arttelin jäsenten pienkarjan ja kulutusmerkitystä omaavien lehmien yhteistämisessä; kokemuksen oikeiksi osoittamien ja keskuskomitean päätösten edellyttämien vilja-alueita koskevien kollektivisoimisen tempojen siirtämisessä ei- viljapiireihin; kommuunien pikaisessa perustamisessa ilman vastaavia aineellisia ja organisatoorisia valmisteluja; «jättiläis»-kollektiivisten talouksien varjolla elinkyvyttömien byrokraattisten järjestöjen luomisessa, jotka perustettiin määräämistietä; hallituksen koltalouksille osoittaman luoton viivyttelyssä ja hallituksen kollektivisteille myöntämien helpotusten riistämisestä; koltalouksien ja niiden jäsenten räikeässä hallinnollisessa komentelemisessa ja valintamenetelmän vaihtamisessa nimittämismenetelmään ylhäältä käsin; keskivarakkaan ahdistamisessa ja hänen taloudellisen kokemuksensa käyttämättömyydessä; kulakkia vastaan tähdättyjen taistelutoimenpiteitten (riisumistoimenpiteet, äänioikeuden ristäminen jne) käyttämisessä keskivarakasta kohtaan.

Näiden virheiden ja puoluelinjan huomattavimpien vääristelyjen, joita erikoisesti tehtiin kuluttavan vyöhykkeen

monessa piirissä ja kansallisissa tasavalloissa sekä SSSR:n itäisillä alueilla, olemuksen määritteli Keskuskomitea vetoomuksessaan huhtikuun 1 p:ltä seuraavasti: «Liiton lujittamisen politiikkaa keskivarakkaan kanssa nojaamalla köyhälistöön ja säälimättömään taisteluun kulakistoa vastaan on alettu vaihtaa leninismille läpeensä vihamieliseen määräilemispolitiikkaan keskivarakkaaseen nähden». (KK:n vetoomuksesta huhtik. 2 p:ltä v. 1930) Nämä virheet aiheuttivat monessa piirissä ei ainoastaan kollektivisoimisliikkeen vastaisia esiintymisiä, vaan myöskin eräissä tapauksissa niiden muuttumista kulakiston vaikutuksesta neuvostovastaisiksi esiintymiseksi. Tällöin oli kaikkein hälyyttävin se seikka, että puoluejärjestöjen taholta usein yritettiin silittää syntynyttä tilannetta ja työssä ilmenneiden virheiden ja puutteiden tunnustamisen ja korjaamisen asemesta selittää kaikki keskivarakkaan horjumisen syyksi (KK:n veto omuksesta huhtikuun 2 p:ltä v. 1930).

Ellei puolueen Keskuskomitea aikanaan olisi ryhtynyt korjaamaan näitä virheitä (KK:n päätökset helmikuun 2o p:ltä, maaliskuun 10 p:ltä, maaliskuun 15 p:ltä, huhtikuun 2 p:ltä ja tov. Stalinin artikkelit. «Päätähuimaavat saavutukset» ja «Vastaus tovereille kollektivisteille»)- olisi tämä uhannut murtaa maatalouden kollektivisoimisen asian, murtaa itse neuvostovaltion perustan—työväenluokan liiton talonpoikaiston kanssa.

Kaikki toimenpiteet, joihin Keskuskomitea ryhtyi käytännöllisessä kollektivisoimistyössä tehtyjen virheiden korjaamiseksi, tähtäsivät loppukädessä oikean leniniläisen suhteen palauttamiseen keskivarakkaaseen nähden, suhteen jota oli rikottu useassa piirissä, kollektivisoimisliikkeen saavutusten lujittamiseen ja kulakiston luokkana likjidoimiseen täyskollektivisoimisen yhteydessä ja liitossa keskivarakkaan kanssa.

Puolue- ja neuvostoelinten tekeminen virheiden korjaamisen tuloksena on se tosiasia, että kollektiiviset taloudte ovat tärkeimmissä viljaa tuottavissa piireissä suorittaneet tärkeimmän osan kylvöistä, että yksityistaloudet viljaa tuottamattomissa piireissä tarmokkaasti suorittavat kylvöjä samanaikaisesti vankimpien koltalouksien säilyessä, jotka voivat olla näiden piirien talonpoikaiston perusjoukoille tulevat kollektivisoimisliikkeen keskuksia.

III. Kollektivisoinnin tempoista ia maatalouden uudestirakentamisen tehtävistä.

Kevätkylvöjen kulku v. 1930 osoittaa, että puolue kollektivisoimisen ja neuvostotalouksien perustamisen pohjalla onnistuu ratkaisemaan perin vaikean viljakysymyksen. Viljakysymyksen ratkaisu vuorostaan ei ainoastaan helpota teknillisten viljelyskasvien ja karjanhoidon vastaista kehittämistä, mutta myös ratkaisee kysymyksen mahdollisuudesta saattaa, kehittämällä kollektiivista ja valtiotaloutta, maatalouden muutkin alat vaikeuksista, joiden voittaminen pikkutalouksille on mahdotonta.

Viljatalouden vastaisen kehityksen ja karjatalouden kriisin voittamisen tempot määrittelevät ne valtavat tuotantovoimien kehittymismahdolisuudet, joita on kollektiivisilla talouksilla.

Jo tänä keväänä eivät ainoastaan kylien keskeiset kone-traktoriasemat ja vanhat kollektiiviset taloudet, vaan myöskin uudet kollektiiviset taloudet, jotka perustuvat talonpoikaiston inventarion yhteistämiseen ja joilla ei vielä ole riittävää organisatoorista ja taloudellista kokemusta, ovat kyenneet huomattavasti laajentamaan kylvöalaansa ja ottamaan viljelykseen hylkyja uutismaita. Lisäksi neuvostotalouksien antamista mahdollisuuksista antaa kuvan se seik-

ka, etta yksistään neuvostotaloudet (vanhat ja uudet) antavat jo tänä vuonna n. 100 milj. puutaa tavaraviljaa, mutta tulevana vuonna vähintäin 250 milj. Tämä osoittaa, etta kollektivisoinnin pohjalla, perustamalla neuvostotalouksia, puolue voi alkaa toteuttaa tunnuslausetta «saavuttaa ja sivuuttaa» kapitalistiset maat ei ainoastaan teollisuuden alalla, missä suurtalouden edut jo aikoja sitten ovat selvästi tulleet näkyviin, vaan myöskin maatalouden alalla, jonka kehityksen tempot tähän saakka oli määritellyt vallitseva perin vähätuottoinen pikkutalous, mutta jonka nyt tulee määrittelemään koll-ja neuvostotaloksien nopea kehitys, jotka muodostavat uuden, ihmiskunnan historiassa ennen tuntemattoman ja ensi kerran SSSR.n taloudellisen rakennustyön kokemuksen synnyttämän taloustyypin.

Ottaen tämän huomioon puoluekokous pitää välltämättömänä:

1) perinpohjin tarkistaa maatalouden 5-vuotinen kehityssuunnitelma, lähtien kollektivisoinnin tempoista, jotka Keskuskomitean päätös tammikuun 5 p: ltä edellytti ja kokemus vahvistanut täydellisesti oikeiksi, ja tällä pohjalla turvata vilja- ja teknillisten vilielyskasvien nopeutetun kehittämisen ohella karjanhoidon kohoaminen ja voimistuminen ennenkaikkea kehittämällä erikoisia neuvosto-karjatalouksia ja perustamalla joukottain suurtuotoisia kollektiivisia meijeritiloja;

2) puolueen päätösten kollektiivisille talouksille ja kollektivisteille edellyttämien helpoitusten tiukan noudattamisen ohella lisätä v. 1930/31 koltalouksille annettava luotto kaksinkertaisesti kuluvaan vuoteen verraten, s. o. 1 miljardiin ruplaan;

3) turvata viljatrustin linjalla tulevana vuonna vähintäin 4, 5 milj. hehtaarin kylväminen ja suorittaa valmistelutyöt 9 milj. hehtaarin kylvämiseksi v. 1932.

4) turvata sianhoitotrustin linjalla markkinoille saatavan sikojen määrän v. 1930/31 vähintäin 400.000 ksi, v. 1931/39 vähintäin 3 miljoonaksi ja v. 1932/33 vähintäin 7 miljoonaksi;

5) saattaa «Skotovodln» karjan lukumäärä v. 1930/31—3,2 milj, v. 1931/32—5.5 milj. ja v. 1932/33—9—10 milj;

6) kehittää karjanhoitoaloja koltalouksissa, kiinnittäen tähän huomattavan osan maatalousluotosta;

7) velvoittaa Leninin nim. om. maatalousakatemian muokkaamaan kysymys maatalouden järkiperäisestä kehittämisestä SSSR:n alueella aloittain, viljelyskasvittain; vähemmän edullisten viljelyskasvien vaihtamisesta edullisempiin; SSSR:n itsenäisen varustelumahdollisuuden turvaamisesta tärkeimmillä elintarve- ja teknillisillä kasveilla; paikallisten voimalähteiden maksimaalisen käytön mahdollisuudesta maataloudessa.

Näitä Lenin nim. om. maatalousakatemialle sälytettäviä tehtäviä vastaavasti on luotava sen työskentelylle välttämätön teknillinen perusta, joka on tieteen viimeisten saavutusten tasolla, ja turvata se kommunistisilla kaadereilla:

8) kehittää kolhoosi- instituutin työtä siten, että sen työ turvaisi aikanaan kollektiviivisen rakennustyön muotojen ja metoodien tieteellis-operativisen muokkauksen ja paikallisen kokemuksen teoreettisen yleistämisen:

9) turvata täydellisesti traktorien rakentamisohjelman ja niihin kuuluvien maanviljelysvälineiden tuotannon täyttäminen KK:n päätösten edellyttämässä laajuudessa.

IV. Joukkokollektivisoimisliikkeen valmistelusta ei- viljapiireissä

Edustajakokous kiinnittää kaikkien eiviljapiirien sekä SSSR:n itäisten tasav. ja alueiden puoluejärj. huomiota siihen välttämättömyyteen, että näissä piireissä on tehtävä suurempia valmistelutöitä joukkokollektivisoimisliikkeeen kehittämiseksi.

Tämän valmistelutyön tulee ennenkaikkea sisältää:

1) köyhien ja keskivarakkaiden kooperatiivijärjestön kehittämisen, alkaen kyläosuuskunnista ja tuotannollis-vaihdollisista erikoiskooperatiiviyhtymistä;

2) maanmuokkausosuuskuntien joukottaisen lisäämisen, ollen ne kollektiivitalouksien alkeismuotoja, artteliksi siirtymisen muotoja;

3) jo olevien kollektiivitalouksien kaikinpuolisen lujittamisen ja konetraktoriasemien verkon laajentamisen;

4) neuvostotalouksien, varsinkin puuvilla-, maito-vihannes-,pellava-, sianhoitoneuvostotalouksien laajentamisen;

5) voimistetun hyäkkäyksen kulakkia vastaan, rajoittaen edelleen hänen riistopyrkimyksiään ja kasvuaan kehittämällä kaikinpuolin köyhälistöjärjestöä;

6) kyseessäolevalle piirille luonteenomaisten alojen suurtaloustyypin muokkaustyön voimistamisen ja sellaisten koneiden tuotannon järjestämisen, jotka edistävät tällaisen talouden järjestämistä (koneet kylvöjä, maanmuokkausta ja korjuuta varten pellavan, hampun, puuvillan istutusviljelyksissä ja perunan muokkausta varten, vihannestarhojen kone-inventario, koneet suuria maitomeijereitä varten jne).

Erikoista huomiota kiinnittää edustajakokous siihen, että ei millään muotoa saa aliarvioida näissä piireissä kollektiivitalouksia ainoastaan sentähden, että niissä keväällä tänä vuonna on 7,—8%, vaikka aikaisemmin laskettiin paperilla kymmeniä prosentteja. Edustajakokous katsoo sallimattomaksi välinpitömättömän suhtautumisen näihin talouksiin, ottaen huomioon kollektivisoinnin kehityksestä saadut kokemukset viljapiireissä, missä viime vuonna kollektiivitalouksien luku ei ollut suurempi, kuin se nykyään on kuluttavilla alueilla, ja missä tämä vähäinen joukko kollektiivitalouksia esitti suurta osuutta koko kollektivisoimisliikkeen edelleen laajenemisessa, sikäli kuin kollektiivitalouksista muodostui esimerkillisiä mallitalouksia koko muulle talonpoikaisjoukolle ja niissä takoutuivat kaaderit, jotka kollektivisoimisliikkeen edelleen kehittyessä asettuivat joukkokollektivisoimisen organisaattoreiksi.

V. Kollektiivitalouksien suhteet yksityistalouksien kanssa.

Ottaen huomioon kaiken sen monimutkaisuuden, joka tulee ilmenemään lähivuosina, siirtyessä täydellisesti individualistisesta pientaloudesta kollektiiviseen suurtalouteen, varsinkin kun suuret alueet itäosassa SSSR:ää elävät vielä esikapitalismia eikä vielä kaikissa eiviljapiireissä ole joukkonäytteitä suurtaloudesta,—edustajakokous varoittaa puoluejarjestöja millään muotoa osoittamasta leväperäistä suhtautumista yksityistalouteen, joka maan useissa piireissä tulee säilymään vielä verrattain kauan.

Asettaen oikein suhtautumisen yksityistalouteen, jonka on jatkuvasti helpotettava kollektivisoimista, nousee huomattavaksi kysymys kollektivistien ja yksityisisäntien keskinäisistä suhteista. Kollektiivitalouksista eroamisen ja kollektivisoimiselle uskollisimplen kollektiivitalouksien säilymisen puolesta kollektivistien käymän taistelun tuloksena tämän vuoden keväällä syntyneet kärjistyneet suhteet kollektivistien ja yksityisisäntien välillä ovat kollektivisoimisen jatkuvan kehityksen jarruna. Tämän vuoksi edustajakokous velvoittaa kaikki puoluejärjestöt pyrkimään siihen, että kollektivistien ja yksityisisäntien välisessä suhteessa vakiintuisi säännöksi: ei jahdata yksityisisäntiä, vaan autetaan heitä ja kaikin keinoin vedetään heitä kollektiivitalouteen.

Edustajakokous tuomitsee jyrkästi paikottain ilmenneen yksityisten köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikain kooperatiivisen järjestysmuodon väheksymisen, joka muoto on yhtenä tärkeimpänä ehtona asteettaisessa siirtymisessä kollektiivitalouksiksl. Edustajakokous

katsoo räikeäksi virheeksi sen, että useissa piireissä, jossa kollektivisoimisliike on heikosti kehittynyt, faktillisesti on likvidoitu yksinkertaisempia alempia keoperatiivisia järjestömuotoja (kyläosuuskuntia ja tuotannollisvaihdollisia erikoisosuuskuntia) ja kehoittaa kaikkia puoluejärjestöjä viipymättä turvaamaan, että nämä kooperatiivijärjestöt jälleen pystytetään ja edelleen kehitetään, antaen niille tarpeellista organisatoorista ja finanssitukea.

VI. Kollektivisoimisliikkeen organisatsioonikysymykset.

1) Kollektivistikaaderien luominen on yksi tärkeimmistä ehdoista kollektivisoinnin lujittamisessa. Kollektivistikaaderien luomisessa on työn perustaksi otettava uusien kaaderien esillevetäminen itse kollektivistien joukoista. Tämä on tärkein tehtävä kollektivitalouksiin työhön lähetetyillä 25.000 työläisellä, joista monet jo ovat ennättäneet osoittautua mainioksi kollektivitalouden järjestäjäksi ja ovat valloittaneet auktoriteetin kollektivistien keskuudessa, varsinkin niissä tapauksissa, jolloin he ovat asettaneet päätehtäväkseen kasvattaa uusia kaadereita itse kollektivisteista. Puolue ottaa päämääräkseen sen, että lähimmän vuoden, kahden aikana kollektivistien joukosta tulee ehdottomasti etumaisten työläisten myötävaikutuksella eroittautumaan kymmeniä tuhansia todella organisatoorisia kykyjä, joista tulee oikeita sosialismin rakentajia maataloudessa.

Päätehtävät tällä alalla ovat:

a) järjestää systeemi kaaderien johtavaan työhön nostamisesta itse kollektivistien keskuudesta;

b) järjestää lyhytaikaiset joukkovalmistuskurssit kollktivistikaadereille neuvostotalouksissa, talonpoikaisnuorisokouluissa, yliopistoissa, maatalousteknikumeissa, II asteen kouluissa ja konetraktoriasemilla;

c) vetää laajasti koltalouksien nuorisoa maatalousyliopistoihin ja -teknikumeihin;

d) kehittää laajalti tuotantoneuvottelujen ja delegaattikokousten järjestäminen ja työ kollektiivitalouksissa;

e) järjestää kollektiivitalouksissa naiskollektivistien delegaattikokoukset. Rakentaa niiden työ sillä tavalla, että kollektivistikaaderien kasvatus naisista ja heidän nostokkuutensa tulisivat turvatuiksi.

2) K o o p e r a t i i v i j ä r j e s t ö n ja k o o p e r a t i i v i k o n e i s t o n, joka on e r i s t y n y t palvelemasta yksityistalonpoikain joukkoja ja samalla ei ollenkaan kykene johtamaan kollektiivitalouksia organisatoorisesti ja tuotannollisesti, nykyinen tila ei saa jatkua. Tätä vastaavasti edustajakokous katsoo, että lykkäämättömästi on suoritettava kollektiivijärjestelmän kaiken organisatoorisen rakenteen perinpohjainen t a r k i s t u s, jonka vuoksi on välttämätöntä:

a) keskittää piirissä kollektiivitalouksien organisatooris-tuotannollisen johdon toiminnat (kaaderit, työn järjestely, teknillinen baasi) piirin kaikkiin kollektivitalouksiin nähden yhteen piirin koltalouksien liittoon, suorittaa nämä toimenpiteet alueella, joissa on kollektivisoitu vähintäin 30 % kaikista talonpoikaistalouksista;

b) keskittää piirin maatalouskooperatiivien liittoon tuotannollisen palvelus- ja johtotoiminnat yksityistalouksiin ja yksinkertaisiin yhtymiin nähden, samoin hankintatoiminnan kaikkiin kollektiivitalouksiin nähden:

g) l i k v i d o i d a k o l l e k t i i v i-k o o p e r a t i i v i s y s t e e m i n v ä l i l l i s e t p i i r i k u n t a r e n k a a t, lisäten päättävästi niiden sijalle kollektiivikooperatiivisysteemin alempia renkaita;

d) tarkistaa erikoiskooperatiivien keskusten lukumäärää, säilyttäen näitä keskuksia ainoastaan maatalouden tärkeimmillä aloilla;

e) supistaa päättävästi kooperatiivien hallinnollista koneistoa ia lopettaa mitä päättävimmin toimenpitein koneiston paisuttaminen kollektiivitalouksissa, antaen säännöllisesti kollektiivitalouksissa

hallinnollisten toimintojen suorittaminen kollektivistien keskuudessa valituille henkilöille.

3) Köyhälistöryhmien työtä alkeellisissa kollektiivitalousmuodoissa on parannettava ja voimistutettava, sikäli kuin vain köyhälistöön nojaten voidaan turvata yksinkertaisten yhtymien siirtyminen kollektivisoimisen korkeimmalle asteelle. Puoluejärjestöjen on kollektiivitalouksissa turvattava köyhälistöryhmien työn asettaminen siten, että ne eivät ainoastaan puolustaisi välittömästi köyhälistön etuja, vaan myöskin edistäisivät työväenluokan ja maalaisköyhälistön liiton lujittamista keskivarakkaan kanssa.

4) Tehdä välttämättömiä muutoksia maatalousarttelin mallisääntöihin arttelin työn kokemusten ja käytännön antamien ohjeiden mukaisesti.

5) Laatia mallisäännöt maanmuokkausosuuskunnille ja kommuunoille.

Maanmuokkausosuuskuntien mallisääntöjen perustaksi on asetettava maanmuokkausosuuskuntien jäsenten työyhteys kylvöjen ja korjuun aikana ja monimutkaisten koneiden sekä muiden yhteisomistukseen ja käyttöön otettavien tuotantovälineiden hankkiminen osuuskunnan tulojen laskuun.

Kommuunin mallisäännön perustaksi on asetettava poikkeuksetta kaikkien tuotannonvälineiden täydellinen yhteiskunnallistuttaminen sekä kollektivistien tarpeita palvelevien laitosten (ruokala, yhteiset asuinrakennukset jne.) asteettainen perustaminen, ottamatta missään tapauksessa näitä tehtäviä tarpeettomina ja vahingollisina elintapain pikkuyhteiskunnallistuttamisena.

* * *

Puolueen onnistui XV ja XVI edustajakokousten välisenä kautena saavuttaa ratkaiseva murros maatalouden kollektivisoimisessa.

Jos maan takavarikointi kartanoherroilta oli Lokakuun vallankumouksen ensimäinen askel maaseudulla, niin siirtyminen kollektiivitalouksiin on toinen ja samalla ratkaiseva askel, joka määrittelee tärkeimmän etapin sosialistisen yhteiskunnan perustan rakentamiselle SSSR : ssä.

Käsitettävä on, että tällainen mitä suurin käänne kymmenien miljoonien ihmisten elämässä, siirtyminen individuaalisesta pientalonpoikaistaloudesta yhteiskunnallisttetuun suurtalouteen kohtaa kiertämättä useita suuria vaikeuksia, joita aiheuttaa luokkavihollisten vastustuksen kärjistyminen maassa ja kapitalistisen piiritystilan olemassaolo maan ulkopuolella. Tämän vuoksi ainoastaan byrokraatti-tshinovnikat, eikä vallankumoukselliset, voivat luulla, että näin suurimerkityksellinen käänne, joka koskettaa itse talousjärjestelmän ja suurien joukkojen elämän perustuksia, voitaisiin toteuttaa ilman luokkataistelun kärjistymistä ja sen yhteydessä keskivarakkaan horjumisia.

Kulakki ei vielä ole lopullisesti lyöty ia tulee osoittamaan vimmattua vastarintaa kollektivisoimisen voitokasta etenemistä vastaan. Kulakin luokkana likvidoiminen vaatii pitkällistä, sitkeää taistelua kulakkia vastaan, systemaattista työtä kollektivisoimisen toteuttamiseksi ja sitä on kehitettävä täysin vastaavasti kokonaan kollektivisoimisen toteuttamisen kanssa ja sen irroittamattomana osana.

Artteleissa ei ole täydellistynyt, vaan vasta alulla uuden yhteiskunnallisen kurin luominen, talonpoikain opettaminen sosialistiseen rakennustyöhön. Kollektiivitalouksissa talonpojista katoo lopullisesti pikkuyksityisomistajan psykologia, yksityistaloudellisen kasaamisen halu, joka on peritty pikku-yksityisomistuksen polvelta, ainoastaan tuloksena vuosien sitkeästä työstä kollektiivitalouksien siirtämisessä koneellistetun suurtalouden pohjalle, sitkeästä työstä kaaderien luomisessa kollektivistien keskuudesta ja koko kollektivistien joukon kulttuurisesti kohottamiseksi.

Puolue on saavuttanut ratkaisevan murroksen kollektivisoimisessa sen vuoksi, että oli murskattu sekä vastavallankumouksellinen trotskismi, jonka politiikka kiertämättä johtaisi smytshkan

rikkoutumiseen talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, että oikeistouklonistit, joiden politiikan suuntana oii kieltäytyä puolueen toteuttamasta maan teollistuttamisesta, kieltäytyä neuvostotalouksien laajentamisesta ja kollektiivitalouksien kehittämisestä, joiden politiikkana on antautuminen kulakiston edessä.

Puolue saavutti ratkaisevan murroksen kollektivisoinnissa toteuttaen horjumatta maan teollistuttamispolitiikkaa luoden ehdot tuotannollisten smytshkamuotojen kehittymiselle talonpoikaiston kanssa ja lujittaen työväenluokan ja maalaisköyhälistön liittoa keskivarakkaan kanssa.

Vain tätä tietä saattoi puolue luoda välttämättömät ehdot kollektiiviselle rakennustyölle. Vain tätä tietä puolue saavuttaa ei ainoastaan tehtyjen saavutusten lujittamisen, vaan myöskin vie kollektivisoimisen loppuun asti, laskien siten perustan sosialistiselle yhteiskunnalle.

Teollisuuden viisivuotissuunnitelman toteuttaminen.

Teesit tov. Kuibyshevin selostuksen perusteella XVI puoluekokoukselle.

1. Saavutukset teollisuuden 5-vuotissuunnitelman täyttämisessä.

Sosialistisen suurteollisuuden luominen — kansantalouden sosialistisen uudestirakentamisen perusta, joka kykenee järjestämään uudelleen maatalouden, kohottamaan proletaarisen diktatuurin maan puolustuskuntoisuutta ja vapauttamaan SSSR:n kansantalouden riippuvaisuudesta kapitalistisiin maihin—on tärkein tehtävä sosialistisen yhteiskunnan menestyksellisessä luomisessa. «Todellinen ja ainoa perusta resurssien lujittamisessa, sosialistisen yhteiskunnan luomisessa on yksinomaan vain—suurteollisuus». (Leninin XVII, nide I, siv. 260).

Näistä edellytyksistä lähtien hyväksyi XV puoluekokous «direktiivit kansantalouden 5 vuotissunnitelman laatimiseksi» ja näiden direktiivien pohjalla XVI puoluekonferenssi hyväksyi kansantalouden 5-vuotisen kehityssuunnitelman. Näillä puolueen päätöksillä määriteltiin teollisuuden kehityksen korkeat tempot kokonaisuudessaan ja erikoisesti niiden alojen, jotka valmistavat tuotantovälineitä. Yhä laajemmin keihittyvän työläisjoukkojen mobilisoimisen tuloksena taisteluun merkittyjen tehtävien toteuttamisen puolesta ja KK:n oikean bolshevistisen johtamisen tuloksena teollisuussuunnitelman käytännössä täyttämisen koko tehtävää, puolueen asettamaa teollistuttamisen nopeaa tempoa ei ainoastaan ole täytetty, vaan vieläpä ylitettykin kuluneena kahtena vuotena.

Jo v. 1927—28 teollisuuden suunnitelmatehtävä (kontrolliluvut v:lle 1927-28) tuli asiallisesti ylitettyä sekä teollisuudessa yleensä, että varsinkin aloilla, jotka valmistavat tuotantovälineitä; koko suunnitelman alaisessa teollisuudessa tuotannon kasvu edelliseen vuoteen verrattuna oli 26% kontrollilukujen 24,5% asemesta, mutta raskaassa teollisuudessa kasvu oli 28,7% kontrollilukujen 21,3% asemesta.

V. 1928/29—5-vuotiskauden ensimäisen vuoden—tulokset osoittavat, että suunnitelmiin sisältyvä teollisuus kokonaistuotantoon nähden ylitti 5-vuotissuunnitelman laskelmat (tuotannon kasvu 24% 5-vuotissuunnitelman 21,4%:n asemesta).

Tämä 5-vuotiskauden ensimäisen vuoden menestys antoi mahdollisuuden huomattavasti suurentaa teollisuustuot-

teiden tuottamistehtävää v:lle 1929/30 ja määritellä tuotannon kasvu 31,3%:ksi 5-vuotissuunnitelman 21,5% vastaan.

V. 1929/30 ensimäiset kuukaudet osoittavat, että vaikka teollisuustuotannon kasvu huomattavasti on ylittänyt 5-vuotissuunnitelman tehtävän,ei kuitenkaan puolueen päätöksissään hyväksymät kontrolliluvut kuluvalle vuodelle ole täydellisesti tulleet täytetyiksi, mikä on saattanut vaaranalaiseksi teollisuuden koko vuosisuunnitelman täyttämisen. Taisteluun teollisuussuunnitelman täyttämiseksi ja siinä ilmenevien repeämien likvidoimiseksi puolue on KK:n johdolla laajasti mobilisoinut työväenluokan voimat, säälimättä paljastaen ja piiskaten talouselinten, samoin kuin ammatillisten ja puoluejärjestöjen työn puutteita. KK:n hyväksymien monien toimenpiteitten (KK:n vetoomus tammikuun 25 p:ltä v. 1930 koskeva teollisuuden kontrollilukujen täyttämistä, tilannekatsaukset lehdistössä, erinäisten teollisuustrustien työn tarkistus, KK:n jäsenten lähettäminen teollisuusrajoneihin jne) tuloksena onnistuttiin saada aikaan huomattava parannus teollisuussuunnitelman täyttämisen tehtävässä. Siitä huolimatta ei vielä tälläkään hetkellä ole saavutettu tälle vuodelle määriteltyjä teollisuuden kehittämisen temppoja.

V. 1929/30 ensimäisen puoliskon tulokset osoittavat, että teollisuuden kokonaistuotannon kasvu on edelliseen vuoteen verrattuna 29,4%, kun olisi pitänyt päästä 31,3%:n kasvuun. Edelleen on välttämätöntä puolueen ja koko työväenluokan voimien todella bolshevistinen mobilisointi päättävään taisteluun teollisuussuunnitelman täyttämisen puolesta kuluvana vuonna, sen täyttämisen ja ylittämisen puolesta. Puoluekokous toteaa, että tämän vuoden suunnitelman täyttäminen turvaa ensiksi suunnitelmiin sisältyvän valtion teollisuuden tuotannon kasvun 5-vuotiskauden kahtena ensimäisenä vuotena 65%:lla 5-vuotisuunnitelmassa suunnitellun 47,5%;n asemesta ja toiseksi teollisuuden kasvun tempon huomattavan kohoamisen v:sta 1928/29 v:een 1929/30. Mitä tulee SSSR:n kokosuurteollisuuteen — sekä suunnittelun alaiseen että suunnittelun ulkopuolella olevaan,—niin kokonaistuotanto kasvaa näinä 2 vuotena n. 59% 5-vuotissuunnitelman 43%:n asemesta. Tuloksena sensusteollisuuden tuotanto kohoaa jo tänä vuonna kaksinkertaisesti sodan edelliseen verrattuna.

Tiukasti toteutettavaa linjaa vastaavasti on kehitettävä ennenkaikkea tuotantovälineitä tuottavia teollisuusaloja. Raskaan teollisuuden alojen kokonaistuotanto näinä kahtena vuotena kasvaa (suunnittelunalaisessa teollisuudessa) 88%:lla 5-vuotissuunnltelmassa suunnitellun 58,4%:n asemesta. Tätä seuraa, että raskaan teollisuuden ominaispaino koko suunnittelun alaisen teollisuuden tuotannossa kasvaa 42%:sta v. 1927/28 48%:iin v. 1929/30.

Raskaan teollisuuden tärkeimmillä aloilla tuotannon kasvu on seuraava:

SSSR:n **konerakennusteollisuuden** tuotanto kasvaa 2 vuodessa yli kaksin kertaisesti, ylittäen kasvun yleiset tempot niin koko teollisuudessa kuin raskaan teollisuuden aloillakin;

sähköteknillisen teollisuuden tuotanto kasvaa v. 1929/30 verrattuna v. 1927/28 2,7-kertaisesti 5-vuotissuunnitelman 1,8 kerran asemesta;

maatalouskoneiden tuotanto kasvaa 5-vuotiskauden kahtena ensimäisenä vuotena 250%:lla 5-vuotissuunnitelman 171%:n asemesta. Tämän tuloksena maatalouskoneiden tuotanto on jo v. 1929/30 yli 6 kertaa suurempi sodan edellistä tuotantoa;

Valuraudan tuotanto kasvaa 66,7%:lla 5-vuotissuunnitelman 51,5%:n asemesta, ylittäen sodan edellisen tuotannon 31%:lla;

Kivihiilen tuotanto kasvaa 5-vuotiskauden kahtena ensimäisenä vuonna 45,8%:lla 5-vuotissuunnitelman 31,6%:n asemesta, ylittäen sodan edellisen tuotannon 78%:lla;

Naftan tuotanto—37,8%:lla 5-vuotissuunnitelman 26,5%:n asemesta, ylittäen sodan edellisen tuotannon 74%:lla;

Sementin tuotanto—84,9% suunnitelman 73,9%asemesta, ylittäen sodan edellisen tuotannon 78,8%: lla jne.

Pääomasijoitukset teollisuuteen nousivat 1928—29 1.800 milj ruplaan ja suunnitelman mukaan nousevat ne v. 1929—30 4 miljaardiin ruplaan (2 vuodessa 5,800 milj. ruplaa 5 vuotissuunnitelman 3.990 milj. ruplan asemesta).

Teollisuuden peruspääoman tulee 2 ensimäisen vuoden sijoituksien tuloksena kasvaa 52%: lla, siinä luvussa raskaassa teollisuudessa 75%:lla.

Samanaikaisesti on lisääntynyt teollisuuden omaamien pääomien käyttö sosialistisen ratsionalisoimisen, keskeymättömän tuotannon käytäntöönottamisen ja vaikkakin vielä riittämättömän työvuorojen lisäämisen tuloksena. Keskeymättä työskentelevien tehtaiden prosentti käsittää $^{2}/_{3}$ teollisuudessa työskentelevien työläisten lukumäärästä. Kun v. 1927—28 työvuoroja koko teollisuudessa määritteli kertoin 1,49, niin v. 1929—30 ensimäisellä neljänneksellä kertoin kohosi 1,60.

Teollisuuden tuotannon korkeita kehitystempoja seurasi huomattava työväenluokan lukumäärän kasvu (XV puoluekokouksesta yli 520.000 h.) ja työttömäin lukumäärän ei ainoastaan suhteellinen, vaan absoluuttinenkin aleneneminen.

Uusien satojen tuhansien työläisten teollisuuteen vetämisprosenttia seurasi huomattava työväenluokan aineellisen ja kulttuurisen aseman paraneminen, sen osuuden kohoaminen kansallistuloissa ja laajojen työläisjoukkojen elinehtojen palvelemisen paraneminen työpalkkojen nousun, 7-tuntiseen työpäivään siirtymisen lukuisissa tehtaissa, työttömyyden vänentymisen, yhteiskunnallisen vakuutuksen budjetin kasvun (yli 1.4 miljardia ruplaa kuluvana vuonna) ja suurten pääomasijoitusten tuloksena työläisasuntojen rakentamiseen.

Sosialistisen teollisuuden kasvu, joka kohotti sen ominaispainoa, merkitystä ja vaikutusta kansantaloudessa, merkitsi samaan aikaan johdonmukaisesti tuotantosuhteiden sosialististen muotojen vaikutuksen kasvua ja voimistumista, äärettömästi voimisti sosialismin asemaa maassamme, luoden teknillis-taloudellisen perustan köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikaisjoukkojen ratkaisevalle käänteelle järjestää sosialistinen maanviljelys.

II. Puutteet ja taistelu laadun puolesta.

Suunnitelmatehtävien ylittämistä määrällisiin osoittimiin nähden teollisuuden työskentelyssä seurasi kuitenkin järjestelmällistä jälelle jäämistä sen laadullisten osoittimien alalla. Tehtävät työn tuottavaisuuden, teollisuustuotteiden tuotantokustannusten ja rakennustöiden arvon alenemisen alalla jäävät poikkeuksetta täyttämättä, alentaen samalla teollisuustuotannon yleisiä tuloksia.

Erittäin sietämätön on tilanne teollisuustuotteiden laatuun nähden, joka on hyvin alhaisella tasolla ja jolla eräissä tapauksissa on suunta huononemiseen päin. Puoluekokous on sitä mieltä, että tuotteiden laatuun nähden on talouselimille asetettava vähintäin yhtä suuri vastuuvelvollisuus kuin määrällisten tehtävien täyttämättä jättämiseen nähden, sekä asetettava talouselimille, ammatillisille elimille, puoluejärjestöille, nuorisoliitolle sanomalehdistölle ja koko työläis-vhteiskunnallisuudelle tehtävä vetää suuret työtätekevät joukot työhön tuotteiden laadun päättävästi parantamiseksi ja laajasti käytettävä tässä sellaisia työn järjestelymuotoja kuin sosialistinen kilpailu ja iskuryhmäläisyys.

Merkiten, että tuotantokustannusten alentamisen tehtävä v. 1928—29 jäi täyttämättä (4,4% suunnitelman edellyttämästä 7%:sta) ja että on vissi vaara suunnitelmatehtävän täyttämättä jäämiseen tänä vuonna (ensimäisellä vuosipuoliskolla 6% sunnitelman edellyttämästä 11%: sta), puoluekokous, ottaen huomioon teollisuustuotannon

tuotantokust. ja rakennustyöindeksin arvon alenemisen poikkeuksellisen merkityksen sosialistisen rakennustyön temppojen nopeuttamisessa, kehoittaa kiinnittämään erikoista huomiota teollisuuden käytännöllisessä työskentelyssä sosialistisen ratsionalisoimisen kysymyksiin taistelun linjalla tuotannon paremman järjestelyn, työntuottavaisuuden kohottamisen, raakaaineen,rakennusaineiden, polttoaineiden ja tuotantokoneistolla varustamisen paremman järjestämisen puolesta, taistelun linjalla tappioita vastaan tuotannossa ja kiertokulussa, minkä täytyy turvata suunnitelmatehtävien täyttämisen tuotantoskustannusten alalla tuotteen laadun ehdottoman paranemisen ohella.

Puoluekokous toteaa, että huolimatta vissistä viimeisinä vuosina saavutetusta parannuksesta perusrakennustyön alalla, teollinen rakennustyö käytännössä on tähän saakka kärsinyt monista suurista puutteista. Näihin kuuluvat: suunniteltujen töiden viivästyminen ja epätyydyttävä tila, rakennuskauden osittainen käyttämättä jääminen (jännitetty rintama ja rakennustöiden hidas temppo, rakennustöiden kalleus ja alhainen laatu, rakennustyöindeksin alentamistehtävän täyttämättä jääminen, rakennuksien valmistus ja tuotantokoneiden saamisaikojen epäsuhde, geologisten tutkimustöiden riittämätön järjestäminen, tieteellisten tutkimustöiden epätyydyttävä asettelu jne.), Taistelu näitä puutteita vastaan teollisuuden perusrakennustyön aialla tulee olla työväenluokan kaikkien järjestöjen huomion keskiönä.

III. Teollisuuden kehittämisen tärkeimmät tehtävät.

Töiden kulussa teollisuuden 5-vuotissuunnitelman toteuttamiseksi on ilmennyt sarja vaikeuksia ja ahtaita paikkoja, joiden voittamiseen puolueen on keskitettävä huomionsa:

a) Yhtenä ahtaimpana paikkana teollisuuden ja kansantalouden kehityksessä on voimalähdeperusta. Lähivuosien tehtävänä tulee olla turvata polttoaineteollisuusalojen (kivihiili, nafta, turve), ja ennenkaikkea sähköteollisuuden kehityksen sellaiset tempot, jotka takaisivat kaikkien teollisuusalojen ja kansantalouden keskeymättömän kehityksen.

b) Kollektivisoinnin korkea temppo asettaa teollisuudelle, joka palvelee yhteistettyjen talonpoikaistalouksien tuotannollisia tarpeita, tehtävän turvata traktori-, maatalouskone-, autoja kemiallisen teollisuuden kehityksen sellaiset tempot, jotka vastaisivat uudelleen järjestyvän maatalouden tarpeita. Siksi Stalingradin traknoritehtaan aikanaan valmistuminen, «Punaisen Putilovin» traktorituotannon kohottaminen 25.000 kappaleeseen v. 1930—31, Harkovin traktoritehtaan valmistuminen v. 1930—31, Tsheljabinskin traktoritehtaan, combinderitehtaiden Saporoshissa, Siperiassa ja Saratovissa, autotehtaiden Moskovassa ja Nishnij-Novgorodissa, kemiallisten kombinaattien, keinotekoisten lannoitteiden ja kalisuolatehtaiden rakennustöiden joudettaminen, maatalouskoneteollisuuden uudelleen järjestely traktorikaluston tuotannon maksimaalisen laajentamisen mielessä ja täydellisesti vapautuaksemme sen tuonnista mahdollisimman lyhyessä ajassa — ovat tehtäviä, joilla on valtava poliittiinen merkitys. Puoluekokous kehoittaa KK:ta ja vastaavia neuvostoelimiä valppaasti valvomaan suunniteltujen rakennustöiden kulkua ja niiden päättämistä määräaikoina.

c) Tavaraliikenteen yleinen kasvu maassa, joka huomattavasti ylittää 5-vuotissuunnitelman tehtävän, vaatii teollisuudelta sellaisten tuotantoalojen kehittämistä, jotka palvelevat liikenteen tarvetta ja turvaisivat liikenteen sellaisen kehityksen, joka vastaisi kansantaloutemme kehityksen temppoja.

d) Vuodesta vuoteen lisääntyvät pääomasijoitukset teollisuuteen ja kansantalouteen vaativat raken-

nusaineteollisuudelta sellaisia kehitystemppoja, jotka vastaisivat teollistuvan kansantalouden sille asettamia vaatimuksia. Lisääntyvät perusrakennustyöt vaativat myös rakennustöiden maksimaalista mekanisoimista.

e) Ensiluokkaisen tärkeä tehtävä on jouduttaa teollisuusalojen kehitystä, jotka kohottavat Neuvostoliiton puolustuskuntoisuutta.

f) Erikoista huomiota on kiinnitettävä vientiteollisuusalojen kehittämiseen, jotka lisäävät valuuttaresurssejamme ja samalla antavat uusia lisämahdollisuuksia nopeuttaa maamme teollistuttamisen temppoa.

g) Laajojen työläis-talonpoikaisjoukkojen tarpeiden kasvu ja niiden aineellisten ja kulttuuristen elinolojen systemaattisen kohottamisen tehtävä toisaalta ja maataloudellisen raaka-aineperustan rajoittuneisuus, mikä rajoittaa kevyeen teollisuuteen kuuluvien alojen kehittämisen mahdollisuutta, toisaalta vaativat, että vielä jälelläolevan 3 vuoden kuluessa turvattaisiin pääpiirteissään maataloudellisia raaka-aineita jalostavan teollisuuden vapauttaminen riippuvaisuudesta ulkolaisiin markkinoihin ja SSSR:n teollisuuden raaka-aineperustan saattaminen sellaiselle tasolle, mikä turvaisi 5-vuotissuunnitelman täyttämisen täydellisesti ja kevyen teollisuuden vastaavien alojen koneiston maksimaalisen kuormituksen.

XVI puoluekokous velvoittaa NKP(b):n KK:ta näiden yleisten direktiivien pohjalla mahdollisimman lyhyessä ajassa laatimaan maataloudellisen raaka-aineperustan konkreettisen kehittämissuunnitelman ja suunnitelman toimenpiteistä, jotka takaavat sen toteutumisen käytännössä.

h) Riittävän nopea kehitystemppo on turvattava teollisuudelle, joka palvelee laajojen joukkojen ravitsemista.

i) Kaikkien ylempänä annettujen tehtävien ratkaiseminen kansantalouden ja teollisuuden teknillisen uudestijärjestelyn tehtävien ohella on mahdollista vain konerakennusteollisuuden ja erikoisesti työvälineteollisuuden, sähköteknillisen konerakennus, höyrykattila-, ja turbiini- dieseli-, raskaan konerakennus- jne. teollisuuden nopeutetun kehittämisen ehdolla ja pohjalla. Kuitenkin konerakennusteollisuuden tuotanto korkeista kehitystempoista huolimatta on kaikkein ahtain paikka kansantaloudessa, rajoittaen samalla niin itse teollisuuden kuin koko kansantaloudenkin kehitysmahdollisuutta.

XVI puoluekokous pitää välttämättömänä konerakennusteollisuussuunnitelman tarkistamista teollisuuden ja kansantalouden päättävästi vapauttamiseksi riippuvaisuudesta ulkomaihin ja kansantalouden tärkeimpien tarpeiden turvaamiseksi konerakennustuotteilla.

j) Konerakennus-, sähköteknillisen, auto- ja traktoriteollisuuden samoin kuin maatalouskoneita valmistavan teollisuuden kehityksen perustana on musta ja värillinen metallurgia. Vieläkin enemmän: mustan ja värillisen metallurgian kehitys määrittelee sekä perusrakennustyön että kansantalouden kaikkien alojen (liikenne, kunnallistalous, puolustus jne.) kehityksen tempot.

Tämän vuoksi jo olevien mustan ja värillisen metallurgian tehtaiden uudelleenjärjestelysuunnitelman täyttäminen Magnitogorskin, Kusnetsin ja Shaporoshjen tehtaiden nopeutettu rakentaminen, aikanaan ryhtyminen Nishnetagilskin ja Bakalskin tehtaiden rakentamiseen Uralilla, Kasakstanissa ja Siperiassa ovat ensiluokkaisen tärkeitä tehtäviä, ja on vastaavien: puolue-, neuvosto-, taloudullisten ja ammatillisten järjestöjen niihin kiinnitettävä kaiken huomionsa.

Puoluekokous velvoittaa KK:ta ja vastaavia taloudellisia elimiä valppaasti valvomaan näitä rakennustöitä jotta ne keinoilla millä hyvänsä tulisivat määräaikoihin menessä suoritetuiksi. Hyväksyen KK:n Uralia koskevan päätöksen toukokuun 15 p:ltä v. 1930, XVI puoluekokous teroittaa, että «maan teollistuttaminen ei voi vastaisuudessa nojata ainoastaan eteläiseen kivihiili-metallurgiseen perustaan.

Maan nopean teollistuttamisen välttämättömänä elinehtona on toisen kivihiili- ja metallurgisen keskuksen luominen Itään käyttämällä hyväksi Siperian ja Uralin rikkaita hiili-ja malmivarastoja. (KK:päätöksestä toukok. 15 p:ltä v. 1930).

Samalla puoluekokous tunnustaa välttämättömäksi toistenkin teollisuusalojen nopeutetun kehityksen itäisissä piireissä (Urali, Siperia, Kasakstan, Keski-Aasia), alojen, jotka nojaavat paikallisiin raaka-aineresursseihin (värillinen metallurgia, tekstiiliteollisuus ym).

IV. Teollisuuden 5-vuotissuunnitelman täyttämisen ehdot.

1. Puolueen politiikan toteuttaminen 5-vuotisuunnitelman toteuttamisessa on nojannut työväenluokan laajojen joukkojen mitä suurimpaan työinnon nousuun ja luovaan innostukseen, ilmeten joukkosiirtymisenä uusiin työn sosialistisiin järjestelymuotoihin — sosialistiseen kilpailuun ja iskuryhmäläisyyteen, jotka avaavat uuden kauden sosialistisessa rakennustyössä.

Tässä on puolueen edelleenkin etsittävä peruslähdettä 5-vuotissuunnitelman täyttämisvaikeuksien voittamiseksi ja sosialistisen rakennustyön tempojen nopeuttamiseksi.

2. 5-vuotissuunnitelman täyttämisen välttämättömänä edellytyksenä on kaaderikysymyksen ratkaiseminen, joka vaatii käytännöllisen valmistustyön päättävää ja perinpohjaista laajentamista ja laadullisesti parantamista sekä teollisuuskaaderien ammattitaidon kohottamista.

a) Ottaen huomioon ammattitaitoisen työvoiman tavattomasti kasvavan tarpeen 5-vuotiskauden edellyttämien kehitystemppojen ylittämisen yhteydessä on nyt toimivaa tehdaskoulujen ja joukko-ammattitaidon koulujen verkkoa ja oppilasmäärää huomattavasti laajennettava.

Tehdaskoulujen, jotka ovat alaikäisten joukosta ammattitaitoisten työläisten kasvattamisen perusmuotona laajenemisen ohella on lähivuosina laajasti kehitettävä työvoiman lyhytaikaisia kasvattamismuotoja teknillisen tiedon (kursseja, oppipaikkoja keskustyö instituutissa, opiskelua iskujärjestyksessä, työttömien ammattitaidon kohottamis- ja lisävalmennuskursseja jne), kuitenkin velvoituksella, että näiden muotojen kautta valmennuksen saaneet työläiset edelleen kohottavat tuotannollisteknillistä ja kulttuurispoliittista tasoaan.

Erikoisen tärkeä on tuotannon uudestirakentamisen oloissa uusien korkean ammattitaidon omaavien työläiskaaderien, (monttöörien, prikadiirien työkaluseppien, työläisvanhimp. jne) samoin kuin alemman ja teknillisen henkilökunnan (mestarien, prikadiirien, tarkastajien) kasvattamistehtävä.

b) Puoluekokous täydellisesti hyväksyy Keskuskomitean täysistunnon päätöksen heinäkuulta v. 1928 ja marraskuulta v. 1929 ja Keskuskomitean viimeiset päätökset korkeakoulujen uudelleen järjestelystä ja kehoittaa erikoisesti asettamaan valvonnan ja kontrollin näiden päätösten toteuttamisen suhteen, pyrkimmällä saamaan aikaan tässä tärkeässä kysymyksessä perinpohjaisen murroksen mahdollisimman lyhyessä ajassa. Käyden säälimätöntä taistelua vastavallankumouksellista tuhotoimintaa vastaan talouselimissä, on välttämätöntä edelleenkin suhtautua huomaavaisesti ja huolellisuudella kaikkiin spesialisteihin, jotka työskentelevät sosialistisen talouden kehittämiseksi.

c) Puoluekokous pitää saavutukset teollisuuden johdon kokoonpanon lujittumisessa riittämättöminä niihin vaatimuksiin verrattuna, joita kansantalouden nykyinen sosialistisen uudestirakentamisen kausi asettaa kaadereihin nähden ja asettaa teollisuuden johtavien työntekijäin tärkeimmäksi tehtäväksi omata vastaavalla tuotantoalalla tarvittavat teknilliset tiedot.

Puoluekokous kehoittaa päättävämmin nostamaan johtotehtäviin organisaattoreita asialle uskollisista spesialisteista, nuorista insinööreistä ja teknikoista ja erikoisesti työläisistä, jotka tuotannolliset neuvottelut, väliaikaiset kontrollikomiteat ja iskuprikaadit ovat nostaneet työprosessissa.

3. Vastaisen eteenpäin kulkemisen ja sosialistisen kehityksen nopeuttamisen tärkeimpänä reservinä on teollisuuden nykyisen tuotantokoneiston, jota tällä hetkellä ei täydellisesti käytetä, maksimaalinen käyttäminen ja uuden tekniikan käytäntöönottaminen.

a) Ottaen huomioon, että keskeytymättömän työviikon käytäntöönottaminen ja työvuorojen lukumäärän lisääminen kohottavat tehtaiden tuotantokoneiston täyttämisen mahdollisuutta, lisäävät tehtaiden kuormitusta, nopeuttavat pääoman kiertokulkua, edistävät kokonaistuotannon lisääntymistä ja tuotantokustannusten alenemista ja että keskeymättömän työviikon tulokset kuluneena kautena ovat osoittaneet, että jälkimäinen oli teollisuus-finanssisuunnitelman täyttämisen oleellinen tekijä v. 1929—30, puoluekokous kehoittaa tulevana vuonna turvaamaan teollisuuden kaikkien perusalojen siirtymisen keskeymättömään työviikkoon laajentamalla samanaikaisesti kaikin keinoin työtä työvuorojen lisäämiseksi tehtaissa.

b) Puoluekokous katsoo välttämättömäksi käyttää laajemmin työläisten ja spesialistien lähettämistä ulkomaille sekä ulkolaisten insinöörien, mestareiden ja ammattitaitoisten työläisten kutsumista SSSR:ään, turvaten heidän kokemuksensa ja tietonsa ja täydellisen käyttämisen Neuvostoliiton tehtaissa.

Käyttäen hyväkseen jo solmittuja sopimuksia teknillisestä avusta, vetäen ulkolaista apua teollisuuden uudestijärjestelyyn ja uusien tuotantoalojen järjestämiseen on tässä tehtävässä päästävä sellaisiin temppoihin, jotka sallisivat teollisuutemme mitä lyhyemmässä ajassa omata korkean tekniikan parhain kokemus ja tärkeimmät saavutukset.

c) Samanaikaisesti on laajasti suoritettava uudestijärjestelyn alalla saatujen saavutuksien kokemusten vaihto Liiton valtiolaitosten välillä. Taisteluun koneiston byrokraattista vitkastelua vastaan tässä kysymyksessä ja salassa pitämistä vastaan on vedettävä laajat työläisjoukot. On asetettava parhaimpien tuotantolaitosten teknillisten saavutusten luettelointi ja niiden levittäminen toisiin tehtaisiin. Laajasti on sovellutettava parhaimpien tehtaiden kunniapäällikkyyttä takapajuisiin nähden.

d) Voimistuttaakseen olevien tuotannollisten mahdollisuuksien käyttöä on määriteltävä myös valtion suurteollisuuden ja pikkuteollisuuden, paikallisen ja käsityöteollisuuden keskinäiset suhteet. Pien-, paikallisen ja käsiteollisuuden kehittäessään markkinoille menevien tuotteiden tuotantoa, täytyy samalla täydentää suurteollisuutta, valmistaen sen antamien tehtävien mukaisesti sarjan osia ja puolivalmisteita sekä vapauttaen samalla suurteollisuuden tuotantokoneistoa sellaisesta tuotannollisesta toiminnasta, joita voidaan suorittaa pikku- ja käsityölaitoksissa.

4. Teollisuuden edessä olevien tehtävien ratkaiseminen vaatii lopettamaan mahdollisimman pian teollisuuden hallintajärjestelmän uudelleenjärestelyn seuraavien perusprinsiippien pohjalla:

a) turvata yksilövastuu teollisuuden kaikissa renkaissa;

b) turvata teollisuuslaitoksille maksimaalinen itsenäisyys ja alotteellisuus suunniteltujen tehtävien täyttämisessä.

c) voimistaa tehtaiden työskentelyn teknillistä johtoa:

d) poistaa vahingollinen parallelismi talouselinten työssä ja yksinkertaistuttaa teollisuuden hallinnan koko suunnittelujärjestelmä.

Puoluekokous hyväksyy Keskuskuskomitean päätökset tuotannon hallinnon yksinkertaistuttamiseksi, yksilövastuun käytäntöön ottamisesta ja teollisuuden hallinnan uudestijärjestelystä

ja vaatii niiden tiukkaa toteuttamista. Samanaikaisesti puoluekokous toteaa, että teollisuuden hallinnan uudelleenjärjestelytyötä ei suoriteta riittävän nopeasti ja tarmokkaasti, että tässä työssä on tehty useita virheitä: tähän mennessä ei monessa tapauksessa ole toteutettu taloudellisen kannattavaisuuden periaatetta, kaikissa tehtaissa ei ole otettu käytäntöön yksilövastuuta, eräissä tapauksissa on teollisuuden eri elinten välisen yhteyden yksinkertaistuttamisen sijasta tapahtunut monimutkaistuminen, hallinnollis-taloudellisen koneiston supistumisen sijasta on eräissä tapauksissa tapahtunut sen lisääntyminen.

Puoluekokous jättää KK:n tehtäväksi ryhtyä toimenpiteisiin mainittujen puutteiden pikaisesti korjaamiseksi, teollisuuden uudestijärjestelytöiden lopettamiseksi mitä lyhyemmässä ajassa, hallinnollisen koneiston supistamiseksi ja yksilövastuun kiinteästi toteuttamiseksi tuotannossa.

* * *

Sosialistisen rakennustyön menestykset, 5-vuotissuunnitelman menestykset ovat siksi ilmeisiä, että niitä ei voi olla tunnustamatta kapitalistinenkaan maailma. Murskatuiksi osoittautuivat maailman porvariston toiveet 5-vuotissuunnitelman finanssisesta murtumisesta. Murskatuksi osoittautui asenne kulttuuriseen takapajuisuuteemme, kaaderien puutteeseen. Murskatuiksi osoittautuivat toiveet siitä, että nälän luinen koura murtaa suunnitelmamme. Murskatuiksi osoittautuivat toivomukset proletariaatin ja keskivarakkaan, liiton hajoamisesta.

SSSR muuttuu ennenkuulumattoman nopeasti takapajuisesta maasta, agraarimaasta — eturivin maaksi, suurteollisuuden maaksi. Muuttuu ja on jo muuttunut SSSR:n asema maailman taloudessa.

5-vuotissuunnitelma edellytti, että Neuvostoliitto siirtyy maailman kivihiilituotannossa 5:nneltä tilalta 4:lle v. 1932—33. Tämän paikan me itseasiassa valloitamme jo seuraavana vuonna. Valuraudan tuotannossa Neuvostoliiton olisi v. 1932—33 pitänyt olla 4:nnellä tilalla. Itseasiassa tämä paikka mustan metallurgian kehityksen nopeutettujen tempojen yhteydessä valloitetaan v. 1931—32.

Monilla tärkeillä teollisuusaloilla: kivihiili-, nafta,- maatalouskone-, yleisessä kone-, ja rakennusaineteollisuudessa — Neuvostojen edustajakokouksen hyväksymän 5-vuotissuunnitelman tehtävät tulevat täytetyiksi jo kolmena ensimäisenä vuotena.

Teollisuuden 5-vuotissuunnitelman täyttämisen menestyksellinen kulku, köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikaisjoukkojen päättävä kääntyminen sosialismia kohden, hyökkäyksen voimistuminen kapitalistisia aineksia vastaan ja siirtyminen kauttaaltaan kollektivisoinnin yhteydessä kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan ovat kärjistäneet luokkataistelua maan sisällä ja nostaneet raivokkaan SSSR:n parjauksen maailman imperialismin ja sen sosialifascististen apureiden taholta.

Näissä oloissa puolueen ja työväenluokan edessä olevien suurten historiallisesti tärkeiden ja historiallista merkitystä omaavien tehtävien ratkaiseminen maan teollistuttamisen alalla vaatii erittäin tiukan ja selvän bolshevistisen linjan toteuttamista taloudellisen rakennustyön ja päättävän taistelun kysymyksissä kaikenlaisia opportunistisia vääristelyjä, kaikenlaisia puolueen päälinjalta liukumisia vastaan.

XV puoluekokouksen jälkeinen kausi oli bolshevistisen puolueen, joka nojaa proletaarien ja talonpoikien miljoonajoukkoihin, pelkkää taistelua sen hyväksymän teollistuttamisen nopean tempon ja ennenkaikkea raskaan teollisuuden kehittämisen puolesta, joka luo perustan koko kansantalouden sosialistiselle uudestijärjestelylle taloudellisen kehityksen vaikeuksien voittamisen puolesta, joita on sosialismin voittoisan rakennustyön tiellä.

Puolue on saavuttanut ei ainoastaan 5-vuotissuunnitelman täyttämisen, vaan

vieläpä ylittämisenkin, kehitettyään pitkin rintamaa hyökkäystä kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan, huolimatta eräiden puoluekerrosten pikkuporvarillisen vaistovaraisuuden vaikutuksesta voimistuvasta ja avoimesta opportunistisesta horjunnasta, mikä ilmeni suorina hyökkäysyrityksinä puolueen linjaa vastaan oikeistosyrjäsuuntalaisten taholta.

Oikeistolaiset hyökkäsivät puolueen linjaa vastaan ratkaisevassa peruskysymyksessä — kysymyksessä teollistuttamisen nopeasta temposta. Oikeistoukloonin linja olisi vienyt puolueen toteuttaman teollistuttamisen tempon heikentymiseen ja johdonmukaisesti kapitalististen ainesten voimistumiseen maassa. Asiallisesti oikeistoukloonin politiikka merkitsi antautumista kapitalististen ainesten edessä. Oikeistolaiset hyökkäsivät puolueen linjaa vastaan kysymyksessä raskaan teollisuuden kehityksen jouduttamisesta, joka on koko kansantalouden sosialistisen uudestirakentamisen perusta. Oikeistoukloonin linja tässä kysymyksessä olisi johtanut proletariaatin, joka kulkee maan sosialistisen uudestirakentamisen etunenässä, johtavan osuuden murtumiseen. Samalla oikeistoukloonin linja merkitsi kieltäytymistä taistelussa sosialistisen kehityksen puolesta.

Oikeistosyrjäsuuntalaiset hyökkäsivät puolueen linjaa vastaan sosialistisen teollisuuden kehittämisasiassa verukkeella, että on välttämättä ojentaudutava «ahtaiden paikkojen» mukaisesti. Tämä linja olisi vienyt joukkojen demobilisoimiseen jokkojen aktiivisuuden voimistuttamisen sijasta vaikeuksien voittamiseksi. Tämä perinpohjin paljasti oikeistoukloonin keinottelevan olemuksen.

Vain leppymättömässä taistelussa oikeisto-opportunisteja vastaan puolue voi saavuttaa ja on saavuttanut suunnatonta menestystä 5-vuotissuunnitelman täyttämisessä. Sosialistisen rakennustyön vastaiset saavutukset ovat mahdollisia vain jatkamalla tätä taistelua oikeistosuuntaa ja siihen sovinnollisesti suhtautumista vastaan, joka on puolueen päävaara.

Samanaikaisesti on kaikella päättäväisyydellä käytävä taistelua trotskilaisuuden jätteitä vastaan, samoin kuin kaikenlaisia yliteollistuttamisen kaltaisia «vasemmisto» -hyppäyksiä ja horjahteluja vastaan.

«Vasemmisto» -opportunististen hyppäysten paljastaminen ja voittaminen on välttämätön ehto menestykselliselle taistelulle oikeisto-opportunistista suuntaa vastaan — päävaaraa vastaan puolueessamme.

Voittaen opportunistiset horjahtelut ja ukloonit puolue toteuttamalla johdonmukaisesti sosialismin rakennustyön leniniläistä politiikkaa tiivistää lippunsa alle työväenluokan ja maaseudun työtätekevien yhä suuremmat joukot ja lujittaa kansainvälisen proletariaatin asemia taistelussa kommunismin puolesta.

Ammattiliittojen tehtävät uudestirakentamisen kaudella.

Teesit tov. Shvernikin selostukseen XVI puoluekokouksessa.

I. Ammattiliitot uudessa etapissa.

Ammattiliittojen osuuden ja merkityksen lenininiläinen määritelmä proletaarisessa valtiossa on esitetty X, XI ja XIV puoluekokouksien päätöslauselmissa, joissa on määritelty ammattiliittojen tehtävät proletariaatin diktatuurin sen tai tämän kauden vaatimuksia vastaavasti.

Nykyinen sosialistisen rakennustyön uudestirakentamisen kausi, johon liittyy sosialismin hyökkäys kapitalistisia aineksia vastaan koko rintamalla, eroaa edellisistä kausista siinä, että se asettaa tehtäväksi perinpohjin järjestää uudelleen proletariaatin kaikkien joukkojärjestöjen ja erikoisesti ammattiliittojen työn laajimpina, koko työväenluokan käsittävinä joukkojärjestöinä.

Uudestirakentamisen kausi on valtavasti laajentanut sosialismin taloudellista perustaa, ulottaen sen myös maaseudulle maatalouden kollektivisine harjoittamismuotoineen. Tämä on luonut ehdot puolueen siirtymiselle rajoittamisen politiikasta kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan kauttaaltaan kollektivisoinnin pohjalla. Tämä on lisännyt proletaarisen valtion säännöstelevää osuutta maan koko kansantalouselämässä. Tämä on kohottanut suunnitelmallisen johdon merkitystä, ulottaen sen koko kansantalouselämää käsittäväksi. Sosialistinen hyökkäys, johon kytkeytyy kapitalismin juurineen poiskitkeminen, kieltämättä johtaa luokkataistelun terävöitymiseen (kulakiston vastarinta, tuhotoiminta). Samanaikaisesti kasvaa suurten proletaarijoukkojen aktiivisuus ja luokkatietoisuus. Joukkoliittymiset puolueeseen todistavat suurten työläisjoukkojen kasvavaa luottamusta etujoukkoonsa — kommunistiseen puolueeseen. Sosialistisen kilpailun ja iskuryhmäläisyyden valtava liike, jotka käsittävät miljoonia työläisiä tehtaissa ja neuvostotalouksissa, on jo tullut rakennettavan sosialistisen yhteiskunnan tärkeimmäksi vivuksi. Kasvaa työläisjoukkojen liike kulttuurin ja teknillisten tietojen omaamiseksi. Eri valtiollisten ja yhteiskunnallisten velvollisuuksien yhä laajempi täyttäminen tuotannossa olevien työläisten taholta työajan päätyttyä (kuniapäällikkyys valtiolaitoksien yli, prikaadit, vapaaehtoisuus) on tärkeä tekijä taistelussa valtio- ja talouskoneiston byrokraattisia vääristelyjä vastaan.

Kehittyvä sosialistinen hyökkäys vaatii kymmenien ja satojen tuhansien eturivin proletaarien yhä aktiivisempaa ja välittömämpää osanottoa taloudellisen rakennustyön johtamiseen ja työväenluokan miljoonajoukkojen sekä koltalouksiin liittyneen talonpoikaiston köyhien ja keskivarakkaiden joukkojen vetämistä käytännölliseen sosialistiseen rakennustyöhön. Samoin kuin Lokakuun vallankumouksen ensimäisellä kaudella ja kansalaissodan kaudella ammattiliittojen eturivit leniniläisen puolueen lipun alla, taistellen lokakuun saavutuksien puolesta, veivät mukanaan ammattiliiittojen koko jäsenjoukon vallankumouksellisiin etuasemiin, niin nytkin iskubrikaadit ja iskuryhmäläiset — nuo työn sankarit — ovat niitä eturivejä, joihin nojaten puolueen ja ammattiliittojen on vedettävä koko työläisjoukko taisteluun talouden sosialistisen uudestijärjestelyn puolesta, teollisuuden uudestirakentamisen puolesta, kapitalismin juurineen poiskitkemisen puolesta.

Laajimpina proletaarisina joukkojärjestöinä lankeaa ennenkaikkea ammat-

tiliitoille tehtävä mobilisoida ja järjestää joukot sosialistisen yhteiskunnan rakentamistehtävien ympärille, yhteiskunnan, joka voidaan luoda ja lujittaa vain työtätekevien miljoonaisten joukkojen ponnistuksilla.

«Ammattiliittojen täytyy olla valtiovallan, jota työväenluokan tietoinen etujoukko — kommunistinen puolue-johtaa sen kaikessa poliittisessa ja taloudellisessa työssä, lähimpiä ja varmimpia auttajia. Ollen kommunismin koulu yleensä täytyy ammattiliittojen erikoisesti olla sosialistisen teollisuuden (ja sittemmin vähitellen maanviljelyksen) ohjauskouluna kaikille työläisille ja sittemmin myös kaikille työtätekeville».

Tätä Leninin XI puoluekokouksen päätöslauselmassa määriteltyä ohjetta on kaikella päättäväisyydellä korostettava juuri tällä hetkellä sosialistisen hyökkäyksen menestysten kansantalouden sosialististen muotojen kasvun, työläisjoukkojen lisääntyvän aktiivisuuden ja tietoisuuden yhteydessä.

Kaikki tämä muuntaa ammattiliittojen tehtävien muodot, vaatii aktiivisempaa ja välittömämpää osallistumista taloudelliseen rakennustyöhön — huomion kiinnittämistä tuotantoon.

Kansantalouden uudestirakentaminen proletaarisessa valtiossa tapahtuu rinnan työläisten aineellisen aseman ja koko elämän paranemisen kanssa. Siksi ammattiliittojen työ työläisten aineellisen tason kohottamiseksi ei ainoastaan pienene, vaan sen kasvaessa on sitä yhä suuremmassa määrin toteutettava ammattiliittojen välittömän osanoton kautta hallinta- ja suunnitteluelimiin, taistelun kautta byrokraattisia vääristelyjä vastaan niissä ja ylimielistä suhtautumista vastaan työläisten välittömiin tarpeisiin.

Taistellen valtio- ja taloudellisen koneiston byrokraattisia vääristelyjä vastaan, nostaen ja opettaen yhä uusia ja uusia tuhansia ja kymmeniä tuhansia eturivin proletaareja sosialistisen talouden järjestäjiksi, ammattiliittojen on kiinteästi yhdistettävä työläisten aineellisen aseman parantamistyönsä tuotannollisiin tehtäviin selvittämällä laajoille työläisjoukoille, että maan teollistuttamisen ja maatalouden sosialistisen uudestirakentamisen nopea temppo on ainoa oikea tie työväenluokan ja kaikkien työtätekevien joukkojen aineellisen aseman perinpohjaiseksi parantamiseksi,

XI ja XIV puoluekokouksien päätösten pohjalla ammattiliitot saavuttivat jälleenrakentamiskaudella huomattavia saavutuksia työssään: siirtyminen yksilöllis- vapaaehtoiseen jäsenyyteen, tärkeitä askeleita proletaarisen demokratian kehittämisessä, ammattiliittojen osanotto talouden jälleenrakentamisprosessiin, joukkojen vetäminen sosialistiseen rakennustyöhön j.n.e.

Tämän ohella trade-unionistiset opportunistiset ainekset alkavat pesiytyä ammattiliittoihin. Juuri tämän vuoksi ammatilliset järjestöt uudestirakentamisen kaudella eivät osoittautuneet olevansa niiden tehtävien tasalla, joita puolue niille asetti.

Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston vanhan kokoonpanon opportunistinen johtava ryhmä ei ainoastaan osoittautunut kykenemätlömäksi käsittämään proletariaatin diktatuurin tehtäviä uudestirakentamisen kaudella ja niistä johtuvia ammatillisen liikkeen tehtäviä, vaan myöskin vastusti puoluetta ammattiliittojen työn uudelleen järjestelyssä ja niiden suurten puutteiden poistamisessa, jotka selvästi ilmenivät sosialistisen hyökkäyksen kehittämisen hetkellä.

Vääristellen puolueen linjaa ammattiliitoissa Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston opportunistinen johto omaksui uudessa etapissa ammatillisen liikkeen kaikissa peruskysymyksissä epäleniniläisen oikeistolaisen kannan. Esittäen trade-unionistisia pyrkimyksiä Neuvostoliiton Amm. Keskusneuvoston opportunistinen johto asiallisesti otti puolueen johdon heikentämiseen tähtäävän suunnan ammatillisessa liikkeessä, ajoi mitä vaarallisinta epäleniniläistä linjaa yrittäessään aset-

taa ammattiliitot puolueen vastapainoksi. Tämän kannan tuomitsivat aivan oikein, leniniläisesti, puolueen KK. ja ammatillisessa liikkeessä työskentelevien kommunistien valtava enemmistö, jotka entistä tiiviimmin ryhmittyivät bolshevistisen Keskuskomiteansa ympärille (ammattiliittojen VIII edustajakokouksen, Neuvostoliiton Amm.. Keskusneuvoston täysistunnon, liittojen KK:n täysistuntojen, paikallisten liittoelinten j.n.e. fraktsiat). Vaihdettuaan vararikkoutuneet johtajat ammattiliitot puolueen johdolla kehittivät päättävän taistelun trade-unionismia ja opportunismia vastaan ammatillisessa liikkeessä.

XVI puoluokokous pitää välttämättömänä jatkaa edelleen tarmokasta taistelua trade-unionistisia ja oppurtunistisia aineksia vastaan ammatillisessa liikkeessä, torjuen samalla anarkosyndikalistiset ja puoltrotskilaiset suunnat.

Tätä taistelua ei voida pitää päättyneenä mikäli on kiertämätön «kaikkien poliittisten vaikutteiden, jotka ovat kapitalismin jätteiden ja pientuotannon heijastuksia, suhteellinen lujuus juuri ammattiliitoissa» (XI puoluekokouksen päätöslauselmasta).

II. Huomio tuotantoon.

XVI puoluekokous kaikella päättäväisyydellä korostaa, että ammattiliittojen kaiken työn elvyttämisen ja parantamisen sekä suurten työläisjoukkojen vetämisen perustuotannon ohjaukseen ratkaisevana renkaana, on sosialistinen kilpailu ja sen lapsukainen — iskuryhmäläisyys, proletariaatin valtavana liikkeenä. Vasta nyt aletaan toteuttaa Leninin suurta aatetta sosialistisesta kilpailusta.

«Sosialismi ei suinkaan sammuta kilpailua, vaan päinvastoin, se vasta ensi kertaa antaakin mahdollisuuden sovelluttaa sitä todella laajasti, todella joukkomitassa, vetää todella työtätekevien enemmistö sellaiseen työhön, jossa he voivat kunnostautua, tuoda esille kykynsä, saada ilmoille lahjat, joita kansassa on tyhjentymättömät aarteikot ja joita kapitalismi murjoi, puristi, tukahutti tuhansittain, miljoonittain.

Meidän tehtävämme nyt, kun sosialistinen hallitus on vallassa, on organisoida kilpailu». (Lenin).

Kas tämän vuoksi sosialistisen kilpailun ja iskubrikaadien täytyy tulla ammattiliittojen kaiken tuotannollisen toiminnan perustaksi tehtaissa ja verstaissa.

Kuitenkin sosialistinen kilpailu kohtaa vielä monessa tapauksessa kylmäkiskoisuutta, byrokraattisuutta ja toimettomuutta niin ammattiliittoelinten kuin myöskin talouselinten taholta, jotka eivät kyllin riittävästi pidä arvossa sosialistisen kilpailun iskuryhmäläisyyden suurta hirtoriallista merkitystä sosialistisessa rakennustyössä.

1. Ammattiliittojen tehtävänä on järjestää ja vakiinnuttaa sosialistinen kilpailu ja iskuryhmäläisyys sekä mobilisoida joukot kaikkia ja kaikenlaisia byrokraatteja vastaan, jotka yrittävät halventaa ja tukahduttaa sosialistista kilpailua, niitä vastaan, jotka murtavat sosialistisen kilpailun, ja lopuksi «niiden työläisryhmien ja -kerrosten» pikkuporvarillisia mielialoja vastaan, «jotka sitkeästi pitävät kiinni kapitalismin traditsioneista, tottumuksista ja edelleen katselevat Neuvostovaltiotamme entiseen tapaan: «sille» on annettava työtä vähemmän, huonompaa ja puristettava «siltä» enemmän rahaa». (Lenin).

Ammattiliittojen on järjestettävä toverioikeuksia parhaimmista iskuryhmäläisistä tarkoituksella vaikuttaa henkilöihin jotka rikkovat työkuria ja murtavat sosialistista kilpailua. Ammattiliittojen tärkeimpänä tehtävänä on juurruttaa suurten työläisjoukkojen tietoisuuteen «että työläiset eivät työskentele kapitalistien, vaan oman luok-

kansa hyväksi — tämä tietoisuus on suunnaton liikkeelle paneva voima teollisuutemme kehittämisen ja täydellistyttämisen asiassa». (Stalin)

2. Sosialistisen kilpailun ja iskuryhmäliikkeen kehittäminen vaatii tuotantoneuvottelujen perinpohjaista uudestijärjestelyä. Työläisten tuotannon hallintaan vetämisen ensimäisenä jatsheikkana tulee olla iskuprikaadi. Iskuryhmäläisten tulee olla tuotantoneuvottelujen runkona. Puoluekokous on sitä mieltä, että tuotantoneuvottelujen verstaissa jo tuotannon eri aloilla tulee nojata ensikädessä iskuprikaadeihin. Tämä ei ainoastaan ole kieltämättä, vaan edellyttää niiden työläisten vetämistä tuotannollisiin neuvotteluihin, jotka eivät vielä ole liittyneet iskuprikaadeihin. Kokous katsoo välttämättömäksi laajentaa edelleenkin suurtehtaiden yleisten tuotannollisten neuvottelujen puheenjohtajien nostamista johtajien apulaisiksi. Väliaikaisten kontrollikomiteain työ on entistä kiinteämmin yhdistettävä tuotannollisten neuvottelujen elimelliseen työhön, sosialistiseen kilpailuun ja iskuryhmäliikkeeseen. Väliaikaiset kontrollikomiteat on muodostettava ensikädessä iskuryhmäläisistä.

3. Suunnitelmallisen johdon yhä kasvava merkitys kansantaloudessa, joka määrittelee pitkäksi ajaksi kansantalouden eri ainesten suhteen, rakennustyön tempon ja työläisten aineellisen aseman, vaatii ammattiliittojen aktiivista ja toimeliasta osanottoa taloussuunnitelmien laatimiseen. Tällöin on välttämättä päättävästi tehtävä loppu muodollisesta, byrokraattisesta suhtautumisesta ammattiliittojen osanottoon taloussuunnitelmien laatimiseen niin itsensä ammattiliittojen taholta kuin myöskin valtion- ja taloudellisten elinten taholta. Ammattiliittojen on taloussuunnitelmia laadittaessa esitettävä konkreettisia ehdotuksia, ottaen huomioon kaikki työläisjoukkojen ja ammatillisten järjestöjen huomautukset ja ehdotukset niin teollisuuden eri alojen suunnitelmiin kuin koko suunnitelmaankin nähden.

4. Tuotonnollisessa työssä ammattiliittojen on ehdottomasti lähdettävä tehtävistä «voimistuttaa, kuten NKP:n ohjelma edellyttää, ammattiliittojen osuutta ja osanottoa teollisuuden hallintaan» (NKP(b):n KK:n päätös — Donin kivihiiliteollisuuden tehtävistä). Sallimatta ammattiliittojen sekaantumista tehtaiden hallinnon operatiiviseen työhön ammattiliittojen on samalla käytävä taistelua yksilövastuun väärää, byrokraattista sovelluttamista vastaan ja sen väärinkäyttöä vastaan talousmiesten taholta jotka jättävät huomioonottamatta työläisjoukkojen tuotannollisen alotteellisuuden ja itsetoiminnan.

Kaikkien ammattiliittojen tärkeimpänä tehtävänä on vetää tehtaiden johtajien, verstaiden johtajien, niiden apulaisten samoinkuin työnjohtajien ja kymppien tehtäviin kunnostautuneita työläisiä ja teknilliseen henkilökuntaan kuuluvia, erikoisesti iskuryhmäläisiä.

Samanaikaisesti ammattiliittojen on kiinnitettävä erikoista huomiota työvoiman joukkokasvattamisen tehtävään kehittämällä tehdaskouluja ammattitaitoisten työläisten kasvattamisen perusuomana alaikäisistä, järjestämällä joukkoammattikouluja kuin myöskin käyttämällä hyväkseen lyhytaikaisia valmistusmuotoja (työn keskusinstituutti, lyhytaikaisia kursseja, brikaadioppilaitten valmistus j.n.e.).

Aktiivisen otonoton ohella uusien spesialistien valmistukseen ammattiliittojen tehtävänä on jo olevien spesialistikaaderien, niin vanhojen kuin varsinkin proletaarisesta ympäristöstä lähteneiden nuorten insinööri- ja teknillisten voimien proletaarinen luokkakasvatus, luomalla välttämättömän toverillisen ilmapiirin insinööri- ja teknillisten kaaderien työskentelylle.

III. Ammattiliitot ja maatalouden sosialistinen uudestirakentaminen.

Uudestirakentamisen kausi vaatii ammattiliitoilta voimistuvaa osanottoa maatalouden sosialistiseen uudestirakentamiseen, Tradeunionismi ammattiliittojen työssä ilmeni mm. proletariaatin johtavan osuuden aliarvioimisessa maatalouden sosialistisen uudestirakentamisen asiassa. Tämä väärä kannanotto oli yhteydessä oikeistosuuntalaisten koko asenteeseen. Puoluekokous asettaa kaikella päättäväisyydellä ammattiliitoille tehtävän mobilisoida työläisjoukot ja ennenkaikkea työläiset, joilla on yhteyksiä maaseutuun, antamaan käytännöllistä apua maatalouden kollektivisoimisen asialle.

Hyväksyen 25.000 proletaarin lähettämisen kollektiivitalouksien rakennustyöhön puoluekokous on sitä mieltä, että ammattiliittojen tulee huolellisesti valmistaa ja valita uusia tuhansia proletaareja kollektiivisen rakennustyön järjestäjiksi ja ohjaajiksi.

Merkiten maa- ja metsätyöläisten liiton ja varsinkin neuvostotalouksien työläisten yhä kasvavan merkityksen maatalouden sosialistisessa uudestirakentamisessa puoluekokous kehoittaa kaikkia puolue- ja ammatillisia järjestöjä järjestelmällisesti vahvistamaan tätä liittoa, siirtäen etumaisten teollisuuslaitosten kokemukset sosialistisen talouden järjestämisen alalla (sosialistinen kilpailu, iskuprikaadit) neuvosto- ja koltalouksiin. Ammattiliittojen on kaikin puolin edistettävä batrakkien järjestymistä ja proletariaatin vaikutuksen ja yhteyden lujittamista koltalouksien jäsenjoukon kanssa maaseudulla (kunniapäällikkyys, työläisprikaadit).

IV. Työläisten aineellisen aseman ja elinolojen parantaminen.

1. Puoluekokous tyydytyksellä merkitsee Neuvostoliiton työväenluokan nopean kasvun (yksistään Korkeimman Kansantalousneuvoston yhdistämässä teollisuudessa työläisten lukumäärä on kasvanut 6 kk. aikana 250.000 henkilöllä) ja työttömyyden huiman supistumisen (työttömäin lukumäärä on puoen vuoden aikana vähentynyt 40 pros.) teollistuttamisen ja maatalouden sosiatistisen uudestirakentamisen nopean temlpon yhteydessä. Puoluekokous merkitsee SSSR:n työväenluokan aineellisen hyvinvoinnin ja kulttuurisen tason alinomaisen kasvun. Viimeisten 5 vuoden aikana työläisten palkka on noussut yli 79 pros, ollen 139 pros. sodan edelliseen realipalkkaan verrattuna, ja yhteiskunnallisen vakuutuksen ja voittosijoituksien kanssa työläisten elinolojen parantamisrahastoon — 167 pros. sodan edelliseen verrattuna.

a) Todeten yhteiskunnallisen vakuutustoiminnan merkityksen, jonka budjetti nousi v. 1929 — 30 1.4000 milj. ruplaan ja joka täydellisesti korvaa työläisen työpalkan hänen menettäessään väliaikaisesti työkykynsä, turvaa avustuksen työttömyyden, vanhuuden, invaliittisuuden jne. varalta, puoluekokous on sitä mieltä, että ammattiliittojen tulee olla ratkaiseva laitos niiden suunnattomien varojen järkiperäisessä käyttämisessä, joita yhteiskunnallinen vakuutus kuluttaa, pyrkien vakuutuskassojen työn järjestelmälliseen parantamiseen, sairaala, sanatorio ja lepokotiverkon parantamisen.

b) Työväen asuntorakennustoiminta, joka viime vuosina on kehittynyt erikoisen laajaksi (kahden viimeisen vuoden aikana myönnetty määrärahoja 1. 330 milj. rpl.) vaatii ammattiliittojen taholta paljon enemmän kuin tähän asti. Ammattiliittojen on valvottava rakennustoimintaa, osoitettujen varojen oikeaa käyttöä ja niiden käyttämisen effektiivisyyttä (rakennustöiden halventaminen, standartti jne).

c) Puoluekokous on sitä mieltä, että 5-vuotissuunnitelmassa ja kaikissa uusissa rakennussuunnitelmassa on ehdot-

tomasti edellytettävä asuinrakennusten, kulttuuri- ja yhteiskunnallis-elintapalaitosten: ruokalain, seimien, pesulaitosten, saunojen jne. rakentaminen ensikädessä tärkeimmillä tehdasalueilla, käyttäen tähän paitsi suunnittelujärjestyksessä myönnettyjä määrärahoja työläisten elinolojen parantamisrahastoa, joka v. 1929—30 nousi 220 milj. rpl. (110 milj. rpl. asemesta v. 1928—29).

2. Työväenluokan aineellisen aseman ja kulttuurisen tason edelleen kasvu liittyy irroittamattomasti maan teollistuttamisen ja maatalouden sosialistisen uudestirakentamisen merkittyjen temppojen toteuttamiseen.

On välttämättä kaikin keinoin voimistettava ammattiliittojen työtä työläisjoukkojen sosialistiseksi kasvattamiseksi ja laajasti propageerattava aatetta, että neuvostotehtaat, hiili- ja malmikaivokset. rautatiet ym. liikennevälineet ovat sosialististyyppisiä laitoksia, että ne ovat kansan yhteistä omaisuutta, että näiden laitosten kasvusta ja kukoistuksesta riippuu työläisjoukkojen hyvinvoinnin kasvu, työväenluokan poliittisen mahdin lisääntyminen, sosialistisen yhteiskunnan menestyksellinen rakentaminen ja työväenluokan joka SSSR:ssä on hallitseva luokka, lopullinen voitto.

3. Pyrkien kollektiivisia työsopimuksia solmittaessa parantamaan työläisten, ensikädessä teollisuusproletariaatin, aineellista asemaa, ammattiliittojen on huolellisesti tutkittava teollisuuden, trustien, talousyhtymäin ja liikelaitosten tila, ottaen huomioon kyseessäolevan talousyhtymän tilan ja kansantalouden, joka on työväen valtion taloutta, kehityksen edut kokonaisuudessaan. Kollektiivisia työsopimuksia solmittaessa on ammattiliittojen poistettava byrokratismin ainekset talouselinten taholta ja ahtaasti ammattikunnalliset trade-unionistiset virtaukset ammattiliittoelinten taholta. Kollektiivinen työsopimus, joka on ammattiliittojen ja talouselinten keskeinen sitoumus, on kaikissa osissaan täytettävä ei ainoastaan taloudellisten järjestöjen, vaan myös liittoihin järjestäytyneitten työläisten taholta.

4. Puoluekokous on sitä mieltä, että ammattiliitot viime aikoihin saakka ovat kiinnittäneet aivan riittämätöntä huomiota työväen varustelukysymyksiin, taisteluun hintojen alentamisen puolesta ja kooperatiivien työn parantamisen puolesta. Turvatakseen realipalkan keskeymättömän kasvun ammattiliittojen on vedettävä suuret työläisjoukot osallistumaan aktiivisesti talouselinten ja kooperatiivien järjestämien vihannestalouksien, maitotalouksien ja karjanhoitotalouksien kehittämiseen teollisuusalueiden ympäristössä ja maataloustuotteiden kontraktoimiseen kooperatiivien taholta. Ammattiliittojen on päättävästi pyrittävä järjestämään uudelleen kooperatiivien työ, kooperatiivielinten kipeimpien puutteiden tyyten poistamiseen, jotka räikeästi vaikuttavat työläisten aineelliseen hyvinvointiin, parantamalla sen koneistoa ja kitkemällä siitä pois byrokratismin, vetämällä työläisiä ja heidän perheittensä jäseniä kooperatiivikoneiston kaikkiin renkaisiin ja järjestämällä kooperatiivien työn ympärille laaja työläisten yhteiskunnallisuus. Ammattiliittojen on nopeammin pyrittävä kehittämään ruokalain ja tehdaskeittiöiden verkkoa sekä parantamaan yhteiskunnallista ruokailua laadullisesti ja halventamaan sitä.

5. Puoluekokous pitää välttämättömänä parantaa työasiain kansankomissariaatin, taloudellisten ja ammattiliittoelinten työtä työn suojeluksen alalla tehtaissa (varsinkin raskaassa teollisuudessa). Ammattiliittojen on pyrittävä siihen, että perus- ja uudestirakentamistyössä ja tuotantoa ratsionalisoitaessa noudatetaan työn suojeluksen ja teknillisen turvallisuuden vaatimuksia.

6. Merkiten työväenluokan valtavaksi poliittiseksi saavutukseksi 7-tuntisen työpäivän ja yhtämittaisen työviikon käytäntöön ottamisen puoluekokous pitää välttämättömänä päättää v. 1931—32 kaikkien teollisuus- ja liikennetyöläisten siirtämisen 7-tuntiseen työpäivään ja yhtämittaiseen työviikkoon v. 1930—31. Puoluekokous kehoittaa talouselimiä, ammatillisia ja

puoluejärjestöjä päättävästi korjaamaan epäkohdat, jotka liittyvät huonoon valmistukseen siirryttäessä 7-tuntiseen työpäivään ja yhtämittaiseen työviikkoon, parantamaan työläisjoukkojen kulttuurista ja yhteiskunnallis-elämäntapojen palvelemista näiden mitä tärkeimpien toimenpiteitten yhteydessä ja ryhtymään toimenpiteisiin työläisten levon oikeaksi järjestämiseksi vapaapäivinä.

7. Taistelulla byrokratismia vastaan valtio- ja talouskoneistossa on yksi tärkein paikka ammattiliittojen työssä. Ammattiliittojen on voimistettava aktiivista osanottoaan valtiokoneiston puhdistamiseksi luokkavieraista, byrokratisoituneista aineksista ja nostettava valtiokoneistoon kymmeniä työläisiä, ennenkaikkea parhaimpia iskuryhmäläisiä. Ollen hallitsevan luokan järjestoja ammattiliittojen täytyy tulla tuhansien ja tuhansien proletaaristen kaaderien nostamisen mahtavaksi reserviksi valtio- ja osuustoiminnallisiin elimiin välitönta osallistumista varten talouden ja valtion ohjaukseen. Ollen KKK-TTT:n aktiivinen auttaja ammattiliittojen on suoritettava kaikki tämä työ kiinteässä yhteydessä sen kanssa.

8. Huolimatta työläisten pienestä lukumäärästä, jotka työskentelevät yksityisissä ja konsessioonilaitoksissa, ammattiliitot eivät saa heikentää huomiotaan näiden työläisten etujen todelliseksi puolustamiseksi; niiden on aktiivisesti johdettava yksityisten liikelaitosten työläisten luokkataistelua.

V. Kulttuurityö ja joukkojen poliittinen kasvatus.

1. Maamme perinpohjainen soalistinen uudestirakentaminen vaatii työläisjoukkojen kulttuuris-poliittisen tason yleistä nousua. Kulttuurivallankumouksen yhtenä ratkaisevana edellytyksenä on lukutaidottomuuden likvidoiminen, yleisen alkeisopetusvelvollisuuden käytäntöönotto kuin mvöskin koulureformi ja polyteknillisen kasvatuksen toteuttaminen. Yhdessä kansanvalistuselinten kanssa ammattiliittojen on mitä lyhimmässä ajassa likvidoitava lukutaidottomuus ammattiliittojen jäsenten ja ennenkaikkea teollisuus- ja maa- ja metsätyöläisten keskuudessa.

2. Puoluekokous on sitä mieltä, että ammattiliittojen koko poliittinen valistus- ja kulttuurityö täytyy suunnata ensikädessä kehittämään työläisissä sosialistisesti tietoista suhtautumista sosialistiseen tuotantoon. Ammattiliittojen on kiinnitettävä erikoista huomiota uusien tvöläiskaaderien sosialistiseen kasvattamiseen, järjestelmällisesti taisteltava pikkuporvarillisia mielialoja vastaan, kapitalistisen menneisyyden ennakkoluuloja ja kaikellaisia jätteitä vastaan työväen keskuudessa, oikein järjestettävä ja voimistettava uskonnonvastaista propagandaa, taistelua juutalaisvihaa vastaan jne. Kaikessa työssään SSSR:n proletariaatin eri kansallisten ryhmien keskuudessa ammattiliittojen täytyy auttaa sen takapajuisimpien ryhmien kulttuuritason kohoamista.

3. XVI puoluekokous kehoittaa kaikkia puoluejärjestöjä ja ammattiliittojen fraktsioita kyllästyttämään liittojen koko kulttuurinen valistustyö kommunistisella sisällöllä taistellen pienimpiäkin yrityksiä vastaan vieroittaa se sosialistisen rakennustyön tehtävistä ja päättävästi voittaen siinä apoliteettisuuden ja ahtaan kulttuurisuuden ainekset.

VI. Ammattiliittojen kansainvälisestä työstä.

Neuvostovallan ammattiliittojen tärkeimpänä tehtävänä on vielä läheisemmän yhteyden aikaansaaminen SSSR:n työväenluokan ja kapitalististen ja siirtomaiden työväenluokan välillä, Profinternin heikoimpain sektsiain auttaminen organisatoorisilla ja polittisilla kokemuksilla ja päättävä taistelu vanhan johdon tekemiä oikeistouklonistisia virheitä vastaan kansainvälisessä am-

matillisessa liikkeessä. Neuvostovallan ammattiliittojen on Profinternin kautta samoin kuin työläisedustajistojen kautta entistä enemmän lujitettava yhteyttä kapitalististen ja siirtomaiden työväenluokan kanssa tarkoituksena leppymätön taistelu reformismia vastaan ammatillisessa liikkeessä (Amsterdamin yhtymä) ja maailman vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen voimistaminen.

VII. Ammattiliittojen työn uudelleenjärjestely.

1. Ammattiliitoille asetetut tehtävät uudestirakentamisen kaudella voivat tulla ratkaistuiksi vain järjestämällä perinpohjin uudelleen ammattiliittojärjestöjen työ. Ammattiliittojen uudestijärjestelyn pääperustana on iskuryhmäliike.

2. Monien vuosien kuluessa muodostunut ammattiliittokoneisto, jolla on useita huomattavia saavutuksia työläisjoukkojen järjestämisen alalla, on samanaikaisesti kasannut sarjan kielteisiä aineksia, joita vastaan ammatillisen liikkeen vanha johto ei taistellut bolshevistisella päättäväisyydellä. Koneiston heikko vetäminen aktiiviseen poliittiseen elämään, sen riittämätön yhteys ja aika-ajoittain irtaantuminenkin työläisjoukoista ja sen ahtaasti ammattikunnallisiin etuihin sulkeutuminen loivat edellytykset apoliteettisuuden kehittymiselle siinä ja sittemmin ammattiliittojen VIII edustajakokouksen aikana johtivat yrityksiin asettaa ammattiliittokoneisto puoluetta vastaan.

Ammattiliittokoneiston yksityisten renkaiden opportunistisen ja byrokraattisen rämettyneisyyden ainekset pakoittivat asettamaan kaikella päättäväisyydellä kysymyksen ammattiliittokoneiston puhdistamisesta, sen perinpohjaisesta parantamisesta ja mukauttamisesta täyttämään työväenluokan tärkeimmät tehtävät. Puoluekokous hyväksyy KKK-TTT:n Neuvostol. amm. Keskusneuvoston päätöksen mukaisesti suorittaman ammattiliittokoneiston puhdistuksen luutuneista byrokraattisista, joukoista irtaantuneista aineksista, jotka vastustivat työn todellista uudestijärjestelyä. Puoluekokous on sitä mieltä, että ammattiliittokoneiston puhdistus antaa hyviä tuloksia vain siinä tapauksessa, että ammattiliitokoneistoon päättävästi vedetään työläisiä ja työläisnaisia tuotannosta. Puoluekokous velvoittaa ammatilliset ja puoluejärjestöt mitä lyhyemmässä ajassa uusimaan koneiston vetämällä siihen satoja ja tuhansia iskuryhmäläisiä. Puoluekokous on sitä mieltä, että ammattiliittojen työn todelliseen uudestijärjestelyyn tulee liittyä laajojen työläisjoukkojen vetäminen ammattiliittojen työhön, vapaaehtoisten päättävämpi vetäminen ammattiliittokoneiston työhön.

Ammattiliittojen työn painopiste tulee siirtää niiden alimpiin alkuyksikköihin, iskuprikaadeihin, ryhmiin, vaihtoon, verstaaseen, tehtaaseen.

Puoluekokous on sitä mieltä, että ammattiliittojen työn menestyksellisen uudestijärjestelyn yhtenä tärkeimpänä ehtona on todellisen ammattiliittodemokratian turvaaminen, proletaarisen itsekritiikin laaja kehittäminen, joka on parhain ammattiliittokoneiston ja sen johtavien kaaderien työkykyisyyden tarkistus alhaalta käsin. Itsekritiikkiä on ammattiliitoissa tähän saakka kehitetty heikosti eikä sillä vieläkään ole konkreettista, vaikuttavaa luonnetta. Ammattiliittojen proletaarisen itsekritiikin tulee edistää liittojen työn järjestelmällistä paranemista, ammattiliittokaaderien kasvattamista, niiden virheiden korjaamista, ammattiliittojen huomion kääntämistä tuotantoon ja niiden huomion tehostamista joukkojen tarpeisiin ja vaatimuksiin.

3. Uusien johtavien ammattiliittokaaderien nostamisen ja kasvattamisen tehtävä on yksi tärkeimmistä ammattiliittojen työn udestijärjestelyn tehtävistä.

Puoluekokous kehoittaa Neuvostol. amm. Keskusneuvostoa asettamaan ammattiliittokaaderien valmistuksen yhdeksi

ammatillisen liikkeen siirtämättömäksi iskutehtäväksi. Puoluekokous kehoittaa kaikkia puoluejärjestöjä antamaan ammattiliitoille kaikinpuolista apua tämän tärkeän tehtävän täyttämisessä.

4. Puoluejärjestöjen on parannettava ja voimistettava ammatillisten järjestöjen työn [konkreettista ohjausta, syventyen ammattiliittojen työn olemukseen, auttaen niitä korjaamaan puutteensa ja virheensä työprosessissa ja huolehtien niiden kaaderien järjestelmällisestä lujittamisesta. Puoluekokous hyväksyy yleisl. amm. Keskusneuvoston uuden johdon linjan ja toiminnan sekä kehoittaa puoluejärjestöjä osoittamaan sille kaikinpuolista apua ammattiliittojen työn perinpohjaisessa uudestijärjestelyssä nykyisen ajankohdan uusia tehtäviä ja XVI puoluekokouksen päätöksiä vastaavaksi.

Puoluekokous on lujasti vakuutettu, että Neuvostovallan ammatillinen liike, joka on näytellyt sosialistisen vallankumouksen kaikissa etapeissa suurta historiallista merkitystä, nykyisellä uudestirakentamisen kaudella tulee kohoamaan uudelle asteelle, sosialistisen yhteiskunnan suuren rakennustyön vieläkin aktiivisemmaksi ja ratkaisevammaksi voimaksi.

Äskeiset tehdasneuvostovaalit Saksassa.

Missä olosuhteissa ja missä merkeissä vaalit tapahtuivat.

Saksan tämänvuotiset tehdasneuvostovaalit suoritettiin kärjistymistään kärjistyvien luokkavastakohtien aikana.

Kiivas taistelu suoritettiin vallankumouksellisen ammatillisen oppositionin ja kapitalistien kanssa liittoutuneen sosialifascistisen ammattiyhdistysbyrokratian kanssa.

Kiihkeän ratsionalisoimisen, kasvavan riiston, kurjuuden ja työttömyyden aikana on sosialifascistinen ammattiyhdistysbyrokratia julistanut työläisjoukoille:

«Jos tahdotte asemaanne parantaa, niin taistelkaa sen puolesta, että teidän ammatilliset johtajanne osallistuvat talouden(s.o. kapitalistisen talouden) johtoon ylimmistä talousneuvostoista työpaikan talousneuvostoon saakka, taistelkaa työnantajain ja ammattiyhdistysjohtajain yhteistyön puolesta työehtojen «säännöstelyssä,» taistelkaa hyvien konjunktuurien puolesta, karttakaa lakkoja ja muita taistelutoimenpiteitä, jotka ehkäisevät kapitalistisen talouden rakentamista ja häiritsevät rauhallista kehitystä sosialismiin.»

Tässä sosialifascistien «ohjelma» työväenluokalle. Se on luokkasovinnon ja veljeilyn kiero ohjelma. Samalla se on kansainvälisen proletaariluokan etujen vahingoittamisoppia oman porvariston hyväksi.

Jos työväenluokan asema todellakin paranisi yhtärintaa sosialifascistien byrokraattilauman kasvamisen kanssa kapitalistisen valtion, kapitalistisen talouden, sosdem. puolueen sen komennettavissa olevien ammattiyhdistysten ja osuustoiminnan virkakoneistossa, niin sen pitäisi olla jo nyt ainakin siedettävän. Tilastot, jotka Rudolf Veissmann julkaisee lentokirjassaan «Der SPD-apparat», osoittavat, että noin 30 pros. sosdem. puolueen jäsenistä on kasvanut kiinni yllämainittujen alojen virkapaikkoihin. Se tahtoo sanoa, että palkattuina virkailijoina toimii kokonaista 289,154 sosdem. puolueen jäsentä.

Edellä lyhyesti esitetty sosialifascistien «ohjelma» työväenluokalle osoittaa, mitä työtä tämä suurilukuinen työväenluokan sisällä palkattuna keljuileva porvariston agenttilauma harjoittaa. Kysymys taistelusta heitä vastaan on varsin tärkeää senvuoksi, että heidän yläkerroksensa käsissä on työväen joukkojärjestöjen johto. Ammattiyhdistys- ja osuustoimin-

taliikkeen kautta he ajavat porvariston asiaa, etteivät vallankumoukselliset työläiset saa heitä paljastetuksi.

Saksan työväenluokan asema on sosialifascistien byrokraattilauman lisääntyessä eri virkapaikoissa tietysti vain huonontunut. Tahdomme viitata vain muutamiin tosiasioihin, jotka puhuvat puolestaan. Saksassa on noin 4 miljoonaa työtöntä, joista monet ovat joutuneet työttömiksi juuri sosialifascistien lämpimästi kannattaman kapitalistisen ratsionalisoimisen yhteydessä. Työttömyyden lisäksi työläisten asema kurjistuu kurjistumistaan hintojen kallistumisen yhteydessä, ynnä tulli- ja vuokrariiston kautta. Varsin tuhoisaksi muodostuu työläisten elimistölle tehtaiden murhaava ratsionalisoimisvauhti. V. 1926 kohosi Preussissa kuolevaisuus 33 prosentilla. Viimeisen kolmen vuoden aikana ovat tapaturmat lisääntyneet 120 prosentilla. Tammi ja maaliskuun välisenä aikana tänä vuonna putosi työläisten realipalkka 13 prosentill.a

Kysessä olevissa tehdasneuvostovaaleissa esiintyi vallankumouksellinen ammatillinen oppositsioni vasta toisen kerran omilla listoillaan ja vallankumouksellisella ohjelmallaan. V. 1929 asetti oppositio omat listansa monilla suuremmilla työpaikoilla, etupäässä kuitenkin siellä, missä oppositiolla oli jo huomattavampaa vaikutusta. Tämä itsenäinen toiminta antoikin hyviä tuloksia.

Ohimennen mainittakoon, että Saksan tehdasneuvostot tulivat vv. 1918-19 työväenluokan vallankumouksellisina eliminä luoduiksi. Näinä aikoina reformistit olivat niiden ankaria vihamiehiä, koska he pelkäsivät, että ne muodostuvat vahvaksi haitaksi heidän petturipolitiikallensa. Mutta vähän myöhemmin, oikein porvarillisen lainsäädännön kautta alennettiin tehdasneuvostot kapitalismin tarpeita palveleviksi elimiksi. Niiden tehtäväksi tuli työpaikan «rauhan ja järjestyksen» suojaaminen. Työläisten keskuudessa nostatti tämä temppuilu ankaran vastarinnan. Sadattuhannet työläiset osoittivat m.m. valtiopäivätalon luona mieltään tuollaista työläisiä kuristavaa lainsäädäntöä vastaan ja sosialidemokraatti Heine komensi hurttansa konekivääreillä ampumaan mielenosoittajia jolloin 43 työläistä menetti henkensä.

Tämänvuotisten tehdasneuvostovaalien taktiikka vastasi niitä tehtäviä, jotka vallankumouksellisen ammattiyhdistysopposition maatakäsittävä konferenssi marras-jouluk. 1929 asetti tehtäväksi osoittaa työtätekeville joukoille, kuinka ammattiyhdistysbyrokratian petoksista huolimatta voidaan järjestää vastahyökkäys kapitalistien hyökkäystä vastaan. Taistelu Youngin suunnitelmaa vastaan, taistelu palkkojen kohottamisen, työajan lyhentämisen ja työttömien elämisen täydellisen turvaamisen puolesta; porvariston harjoittamia poliittisia sortotoimenpiteitä vastaan; kommunistilakeja vastaan — kaiken tämän puolesta järkähtämättömästi. Nykyisenä kautena ei tietysti — totesi kongressi — ole muita taistelumuotoja kuin suurten lakkotaistelujen järjestäminen, taistelumielenosoituksilla joukkoja mobilisoiden. Nämä taas tulevat, jos on objektiivisia ja subjektiivisia edellytyksiä, kärjistymään suoranaisiksi aseellisiksi taisteluiksi vallasta porvaristoa vastaan.

Vallankumouksellinen oppositio lähti edelläm. tehtävistä ja siitä, että nykyisenä kiihtyvien taloudellisten taistelujen aikana on välttämätöntä saada vallankumouksellisen opposition käsiin taloudellisten taisteiujen valmistaminen, järjestäminen ja johtaminen (itsenäinen taistelujohto). Senvuoksi täytyy vallank. opposition vallata mahdollisimman paljon asemia ammatillisissa järjestöissä. Työpaikkaneuvostot ovat erinomaisen tärkeitä joukkojen johtamisessa niiden taisteluissa. Jokaisesta työpaikasta täytyy muodostaa vallankumouksen linnoitus. Yhteisrintaman muodostamista luokkataistelun periaatteen ja proletaarisen demokratian toteuttamisen pohjalla. Työpaikkaneuvostojen täytyy muodostua luokkataistelun johtamisen ja reformistisen sabotaashin ja petturuuden vastustamisen elimiksi. Erikoista huo-

miota on kiinnitettävä keinoihin, joilla voidaan vaikuttaa järjestymättömiin ja vetää heitä mukaan.

Tältä pohjalta asetettiin toimintasuunnitelmat ja vaatimukset.

«Rote Fahne» luonnehtii sattuvasti eräässä artikkelissaan tehdasneuvostovaaleja: «Taistelu vallankumouksellisesta tehdasneuvostosta on taistelua vallankumouksellisen luokkataistelun ratkaisevasta tukikohdasta, se on taistelua nykyaikaisen kapitalismin linnoituksesta, se on taistelua määräävästä työväenluokan osasta, se on taistelua työväenjoukkojen vallankumouksellisen toiminnan järjestämisestä».

Vaalien tulokset.

Ensiksikin on mainittava, että viime vuonna esiintyi oppositio itsenäisesti 500 eri tehtaassa. Nyt taisteltiin sensijaan 1000 tehtaassa, joihin proletariaatin ratkaisevat osat ovat keskittyneet.

Vaalien vilkkautta osoittaa oppositionin listojen lukumäärän kasvu eri osissa maata. Esimerkin vuoksi mainittakoon, että Ruhrin alueella oli viime vuonna 50 oppositionin listaa, nyt 163 listaa. Thüringenissa oli viime vuonna 5, mutta nyt 30 listaa. Reinin alapiirissä oli 102 listaa jne.

Tätä kirjoittaessa ei ole vielä käytettävissä kaikkia vaalien tuloksia koskevia tilastoja Mutta seuraavat tiedot jo osoittavat, että vallankumouksellisen opposition toiminnassa on saavutettu kieltämättömiä tuloksia.

106 kaivoksessa Ruhrin alueella, joissa oppositioni asetti listansa, jakautuivat annetut 186.641 ääntä seuraavasti:

	ääntä
Ammatillinen oppositio	86.759
Reformistit	61.291
Kristilliset	45.349
Hirsch-Dunckerin suunta	1.205
Synidikalistit	4.192
Keltaiset	5.179

Ylä-Schlesian 15 kaivoksesta asetti oppositio listat 12 kaivoksessa. Kokonaistulokset 12 kaivoksessa seuraavat:

	ääntä
Ammatillinen oppositio	15.349
Reformistit	8.037
Kristilliset	5.698
Fascistit	2.144
Puolalaiset	941
Muut	283

Alisen Reinin piirissä vaalit suoritettiin 66 työpaikassa, joiden työläisten lukumäärä on 32.000. Tulokset:

	ääntä	paikkaa
Ammatillinen oppositio	14.318	329
Reformistit	6.079	79
Kristilliset	3.700	39
Hirsch-Dunckerin suunta	164	2
Fascistit	173	2

Saksissa oli punaisia listoja 130 tehtaassa ja tulokset ovat seuraavat:

	ääntä	paikkaa
Ammatillinen oppositio	32.161	549
Reformistit	29.025	382
Työnantajain amm. järj.	1.064	11
Kristilliset	1.380	5
Hirsch-Dunckerin suunta	18	0

Verratkaamme esim. Ruhrin piirin viimevuoden ja äskeisten vaalien tuloksia 43 kaivoksella, joiden työläismäärä on 90. 552. Saamme seuraavat tulokset:

	1929	1930	ääntä
Amm. opposit.	26.501	33.571	voitti 7070
Reformistit	25.759	21.244	men. 4515
Kristilliset	17.881	17.737	voitti 456
Hirsch-Dunckerit.	285	369	voitti 84
Syndikalistit	370	517	voitti 174
Keltaiset	1.630	2.256	voitti 626

Menestykset osoittavat, että vallankumouksellinen ammatillinen oppositsioni on etenemässä vaikeassa taistelussaan sosialifasistien ja kapitalistien yhteisrintamaa vastaan. Toisin paikoin ei vaaleissa kyllä päästy niihin tuloksiin, joita odotettiin, vieläpä kärsittiin menetyksiäkin. Mutta vallankumouksellinen oppositio tulee huolellisesti arvioimaan ne virheet ja laiminlyönnit joita näissä paikoin on ilmeisesti esiintynyt varsinkin joukkotyöhön nähden.

K. Kajava.

Neuvostoliiton luottoreformista.

Neuvostoliiton Tp.K.K:n ja Kansankomisarien neuvoston päätöksellä t.v. tammik. 30 p:ltä ja siihen nojaavilla selityksillä ja ohjeilla on koko maassa huhtik. 1:stä päivästä suoritettu vallinneen luottosysteemin perinpohjainen uusiminen.

Koska tämä toimenpide merkitsee aivan vallankumousluontoista mullistusta finanssitoimen alalla, niin tehtäköön tässä selvää muutamista reformin pääseikoista. Täydellisempi selvitys, varsinkin teknillisestä puolesta, ottaisi liian paljon tilaa.

Neuvostovallan tähänastisesta luottotoiminnasta.

Tunnettua on, että jo neuvostovallan ensiajoista asetettiin tunnus yhden pankin järjestämisestä, joka toimisi valtion kontrollin alaisena ja jonka ohella tilisalaisuus kumotaan. Nämä toimenpiteet olivat tarpeen, jotta proletaarinen valtio voi toteuttaa pakkoluovuttajien pakkoluovuttamisen.

Mutta ei ollut niitä «sivistyneitä kapitalisteja», jotka olisivat lähteneet työskentelemään sosialismin rakentamiseksi ja niin jouduttiin oloihin, missä pankkitointa ei tarvittu.

Suoritukset olivat vain joko luontaissuorituksia tai valtiokassan eli budjettisuorituksia.

Uusi talouspolitiikka loihti esiin sekä pankit että rahan, toipa jälleen liikesalalsuudenkin. Kun maassa oli tavattoman laaja yksityinen elinkeinoelämä, niin oli käytettävä kaikki keinot, joilla se saadaan kohottamaan maan taloutta ja panemaan liikkeelle tuotantovoimia. Luottotoimi, joka on kapitalistisen järjestelmän lapsi, on voimakas tekijä liike-elämän elvyttäjänä sellaisissa oloissa. Sitä siis käytettiin.

Nepin kaudella kehittynyt pankkisysteemi on ollut siinä suhteessa kapitalistista systeemiä muistuttava, että siinä on ollut valtionpankki ja suuri joukko n.s. liikepankkeja eri aloilla: teollisuus-, osuus-, maatalous-, sähköistämis- ulkomaankaapan- kunnallis- ja lukuisat yksityiset pankit sekä lisäksi valtion säästöpankki. Tällainen pankkien kirjavuus tuskin lienee ollut tarpeen vaatima itse luottotoimen vuoksi, vaan on syntynyt enemmän vanhojen esikuvien ja vanhojen ammattimiesten suositusten mukaan. Esim. kun valtio rakentaa sähköasemia, niin eikö valtion varoja siihen voi suorittaa valtionpankin kautta, vaan tarvitaan muka erikoinen sähköistämispankki. On ollut monia muita tähän verrattuina aivan kyseeenalaisia pankkiyrityksiä.

Kun luottotoimi on valtavalta osaltansa ollut t a v a r a l u o t t o a, jota pankit ovat tukeneet vekselidiskontolla ja muilla luottomuodoilla, niin on aivan ymmärrettävää, että anarkian mahdollisuus on ollut verraten suuri. Tältä pohjalta ovat helposti nousseet apuvekselit, keinottelukaupat, etumaksut ym. hajottava toiminta. Se on myös pidätellyt rahoja, yleisiä vaihdonvälineitä, lukuisissa eri kassoissa ja hidastuttanut niiden kiertokulkua. Tällaisissa oloissa on jäänyt vähäiseksi pankin osuus olla s u u n n i t e l m a l l i s e n talouden kontrollielimenä ja «yhteiskunnallisena kirjanpidon konttorina».

Pyrkimykssessä asettaa pankki sanottuun asemaan kansantaloudessamme suoritettiin jo vv. 1927 ja 1928 toimenpiteitä luottosysteemin uusimiseksi sen yksinkertaistuttamisen ja suunnitelmallisuuden lisäämisen mielessä.

«Sosialististen ainesten nopea kasvu Neuvostoliiton kansantaloudessa ja jo saavutettu taso sen suunnitelmallisuudessa tekevät välttämättömäksi luottotoimen perinpohjaisen reformin.»

Näin perustellaan nyt suoritettua reformia Neuvostoliiton Tp.K.K:n ja K.K. N:n päätöksessä tammik. 30:ltä päivältä 1930.

Luottoreformin periaatteet ja tärkeimmät edut.

T.v. huhtik. 1 p:stä voimaan saatetun luottoreformin periaatteet ovat seuraavat: 1) pankki on ainoa liikeluoton antaja, 2) tavaraluotto yhteiskunnallistetussa sektorissa poistetaan, 3) kaiken muotoinen liikkeen toiselle antama rahaluotto kielletään (poikkeuksen tekevät sekayhtiöt ulkomaisella pääomalla), 4) luottoa annetaan vahvistettujen tuotanto- ja kauppasuunnitelmien toteuttamiseksi, 5) pankki on velvollinen antamaan sen liikepääoman määrän, minkä suunnitelma vaatii, mutta oikeutettu ottamaan liikkeeltä varat, joita sen suunnitelman toteuttaminen ei tarvitse 6) vekselit poistetaan, 7) kukin liike on tekemisissä vain yhden pankin kanssa ja on sillä pankissa yksi tili, konttokuranttitili, 8) pankki suorittaa liikkeen maksut ja perii saatavat, tekemällä tarpeelliset tilisiirrot.

Nämä ovat tärkeimmät periaatteet, joille suoritettu luottoreformi rakentuu.

Uudistuksen tarjoamat edut ovat kansantaloudellisesti tuntuvat, vaikka vaikeudet sen toteuttamisessa ovat kieltämättä suuret.

Suunnitelmallisuus edellyttää ennenkaikkea sitä, että ei poiketa vissiksi toimintakaudeksi asetetuista tehtävistä ja että poikkeusta ei sallita ainakaan arvion alittamisen suuntaan. Suunnitelmien toteuttamisen seuraaminen on ollut näihin saakka muilla elimillä, mutta nyt siitä tehtävästä lankeaa tärkeä osa pankille. Kun kukin taloudellinen yksikkö on oikeutettu olemaan vain yhden pankin asiakkaana ja on sille jätettävä vuosineljännes- ja kuukausisuunnitelmansa, niin heilahdukset pankkitilillä näkyvät heti, tapahtuivatpa ne mihin suuntaan tahansa. Esim. jos tehdas ei toteuta suunnitelmassa edellytettyä tuotantohintojen alennusta, niin se vaatii pankilta varoja yli arvion. Jos hintojen alentaminen tuotannon vissillä kaudella on suoritettu ylittäen ja tuotantosuunnitelma tuotteiden paljouteen nähden samoin, niin on voitu päästä lisäluottoa kysymättä.

Nämä viittaukset jo selvittävät, miten liikkeen konttokuranttitili pankissa on herkkä näyttämään heilahdukset toiminnassa kuin ilmapuntari ilmanmuutokset. Tästä syystä pankit tulevat voimakkaiksi suunnitelmien toteuttamisen kontrolleiksi.

Kun jo nyt sos. sektori muodostaa valtavan osan kansantaloudestamme ja kun suoritukset sen sisällä yksilöltä toiselle tapahtuvat vain tilisiirtoina pankissa, niin on ymmärrettävää, miten suuri rahamäärä käy tarpeettomaksi ja vapautuu palvelemaan muita tehtäviä. Tämä ei voi olla vuorostansa vaikuttamatta emissioniin ja helpottamatta sen säännöstelyä. Rahan välityksellä tapahtuvan tavarain oston ja myynnin sijalle astuu tuotteiden kiertokulku luontaismuodossa, jonka liikunnan pankki kirjaa.

Jos otamme vain sen säästön lukuun, minkä koko valtakunnan mitassa antaa yksin vekselien poistaminen, niin se ei ole vähäinen. Suurilla liikkeillämme on ollut jopa kymmeniä henkilöitä, joiden vakinaisena työnä on ollut kirjoittaa vekseleitä, ja tietysti suuri joukko niitä kirjaamassa vekselin antaneessa, saaneessa ja diskontanneessa liikkeessä. Kokonainen armeija on ollut vekselinotariaattien henkilöluku protestien hoitamista varten. Kaikki tämä juristi- ja kirjanpitoväki vapautuu muihin tehtäviin.

Koska kukin liike on yrittänyt kerätä tavaraluottoa mahdollisimman monesta kädestä ja koettanut olla suhteissa mitä useamman pankin kanssa, niin liikkeiden suorituskyvyn seuraaminen on ollut hankala ja enemmän tai vähemmän kyseenalainen tarkkuuteensa ja varmuuteensa nähden. Tätä tehtävää on meillä suorittanut tuiki kapitalistiseen malliin perustettu «Osakeyhtiö Luottotoimisto». Kun nyt pankki, jonka luottosysteemiin jokin liike on sisällytetty, tietää aivan tarkalleen tuon liikkeen asiat, niin ei mitään kolmatta tarvita lausunnonantajana liikkeen maksukysyvyystä. Tästä syystä O. Y. Luottotoimisto on sellaisenaan lakkauttanut toimintansa, ja suuri joukko väkeä on vapautunut pa-

rempiin tehtäviin, ja on huomattava: pätevintä tilinpitoväkeä.

Entisissä luotto-oloissa oli mahdollista toimia yrityksien, jotka eivät olleet tarpeen vaatimia kansantalodelle ei tuotannon eikä jaon mielessä, mutta niillä oli mahdollisuus saada luottoa jossain muodossa. Mutta nykyinen järjestelmä tukee panttiluotolla vain niitä yrityksiä, jotka on hyväksytty toimimaan, t.s. joiden taloussuunnitelmat ovat saaneet vahvistuksensa asianomaisen suunnitteluelimen taholta. Jolla tällaista ei ole, se ei myös pääse osalliseksi pankin tuesta. Tästä tulee voimakas este vielä äskeisinä aikoina siellä täällä näkyneelle huonolle ilmiölle, että pankit ovat finanseeranneet yksityisiä keinotteluluontoisia yrityksiä. Päinvastoin monen sekä poliittisesti että taloudellisesti täysin paikkansa puoltavan liikkeen on ollut vaikea, jopa mahdotonkin, saada luottoa joltakin pankilta, niin on pankit pitäneet kiinni kommersiaalisista näkökohdista toiselta puolen ja olleet byrokratisminsa vuoksi ottamatta huomioon liike-etujansa sillä herkkyydellä kuin kilpailevat kapitalistiset pankit tekevät.

Uusi systeemi merkitsee sitä, että jokainen toimintaan hyväksytty yritys liitetään jonkin pankin luottosysteemiin. Nyt ei enään voi tapahtua siten, että liikkeen suunnitelmat kyllä saivat vahvistuksen, mutta kysymys välttämättömästä luotosta jäi riippuumaan pankkiherrojen hyvästä tai pahasta tahdosta ja luottotoimiston ei aina niin tarkasta lausunnosta. Persoonien suhteille jäi liian paljon tilaa vaikuttaa asioiden kulkuun. Ja missä sillä on kovin painava merkitys, siellä on lyhyt askel väärinkäytöksiin, lahjuksiin jne.

Taistelu kavalluksia vastaan on ollut aivan erikoisen vakava asia ja on sen paheen poistaminen ollut vaikea. Se seikka, jotta suurten summien liikuttelu rajoittuu vähään, vähentää myös houkutusta ja mahdollisuuksia kavallusten tekoon.

Tässä muutamia merkintöjä eduista, mitä suoritettu luottosysteemi antaa. Siihen voimme lisätä vielä, edut jotka johtuvat itsensä pankkisysteemin yksinkertaistuttamisesta.

Aikaisemmin ja aivan viimeaikoina toimineiden lukuisten erilaisten pankkien sijasta jätettiin huhtik. 1 p:stä ainoastaan Valtionpankki, Koltalousosuuskuntapankki ja Kunnalliset pankit.

Valtiopankin luottosysteemin on palveltava välittomästi valtion teollisuutta, liikennettä, kulutusosuustoimintaa, valtionkauppaa, käsiteollisuuden osuustoimintaa jne. Kunnallispankki, toimien valtionpankin apuelimenä, palvelee paikallisesta merkityksestä olevia yrityksiä. Koltalouspankki on jätetty toimimaan toistaiseksi, jotta Valtionpankki ehtii sopeuttaa koneistonsa myös maatalouden rahastamiseen.

Mielenkiintoinen puoli uudistuksessa on se, että Valtionpankki voi avata suljettuja osastojansa taloudellisiin laitoksiin, joka myös helpottaa suurliikkeittemme suhteita pankkien kanssa ja toiselta puolen vie pankin tuntosarvet itsensä taloudellisen yksikön sisälle. Työ yksinkertaistuu ja kontrolli pankin taholta tiivistyy.

Tällainen pankkikoneiston supistaminen ja luottoyhteyksien yksinkertaistuminen ei voi olla antamatta suurta ajan, työn ja aineidenkin säästöä, suurta kulujen supistamista ei-tuottavassa työssä, jollaista finanssitoimi on.

Luottosysteemin reformi on suuri vallankumouksellinen saavutus siinä suhteessa, että sillä annettiin voimakas isku finanssitoimen alalla vielä perinnäisesti eläneille kapitalistisille ja vielä vanhemmillekin suhteille ja asioiden käytännölle. Se lyhentää matkaa ja helpottaa siirtymistä aikaan ja oloihin, jolloin esineitä siirrellään joko tuotannon tai kulutuksen tarpeiksi ja entinen pankki on yhteiskunnallisen talouden tilityskonttoorina.

T. T-lä.

TOIMITUSKOLLEGIO: **J. A. Lehtosaari (vastaava toimittaja), Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen, Y. Karppanen ja E. Majanen (toimitussihteeri).**

Ленинградский Областлит № 56466. Заказ 1082. Тираж 1000 экз.

Типография „Кирьяпая", Полтавская ул., № 12.